

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

ד"ר מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת בחוקותי ה' אלפים תשע"א "תְּעוֹרְרוּ אֶת הָאֱהָבָה עַד שֶׁתִּחַפְּץ", [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

סוד התוכחה

מוֹבָא בַּלְק"ת (חוקת סב.) שְׁאִין רַע יוֹרֵד מִלְמַעְלָה. וְכָל הַיְסוּרִים וְהַרְעָ שְׂבָאִים עַל הָאָדָם, בְּאֵמַת בְּשֶׁרְשָׁם הֵם טוֹב מְאֹד, וְלֹא רַק שֶׁהֵם טוֹב, אֲלָא שְׁטֵמוֹנוֹת בָּהֶם טוֹבוֹת יוֹתֵר וְנִעְלוֹת מֵאֲשֶׁר בַּחֲסָדִים, רַק שְׁלֹא בָּא לְיַדֵּי גְלוּי וְעֵדִין אֵינּוּ מִשָּׁג. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֹהַר (יתרו סח:) **"וְהִנֵּה טוֹב",** זֶה צַד הַיְמִין, **"מְאֹד",** זֶה צַד הַשְּׂמָאל, **"טוֹב" זֶה מְלֶאכֶת הַחַיִּים,** **"מְאֹד",** זֶה מְלֶאכֶת הַמְּנוֹת. רואים שֶׁהַשְּׂמָאל וְהַמְּלֶאכֶת הַמְּנוֹת, הֵם בְּבַחֲנֵינֵינוּ **"טוֹב מְאֹד",** מֵה שְׁאִין כֵּן, הַיְמִין וְהַמְּלֶאכֶת הַחַיִּים, הֵם רַק בְּבַחֲנֵינֵינוּ **"טוֹב".** וְכֵן מְצִינוּ בְּגִמ' (ברכות י) עַל דּוֹד הַמְּלֶאכֶת **נִסְתַּכַּל בְּיוֹם הַמֵּיתָה וְאָמַר שִׁירָה.** וְכֵן **מֵיתָה** ס"ת הַכְּתוּב (דברים ז, ח) **"כִּי מֵאֲהַבַת הוֹי"ה אֶתְכֶם".**

וְכֵן מְצִינוּ בְּזֹהַר (בראשית כד:) שֶׁהַטַּעַם **"רְבִיעִי"** שֶׁהִנְגוּן שְׁלוֹ יוֹרֵד וְנִחְלָשׁ, הוּא בְּבַחֲנֵינֵינוּ חֲסֵד, וְהַטַּעַם **"זָקָף גְּדוֹל"** שֶׁהִנְגוּן שְׁלוֹ הוֹלֵךְ וּמִתְגַּבֵּר, הוּא בְּבַחֲנֵינֵינוּ גְבוּרָה. וְעוֹד מְצִינוּ בְּזֹהַר (השמות רנג.) **"וְהִנֵּה יָרָאָה וְהִנֵּה אֶהְבֵּה.** רואים שִׁי"ה שֶׁל שֵׁם הַיְמִין, מְרַמְזוֹת עַל מִדַּת הַיְרָאָה שֶׁשִּׁיכָת לְמִדַּת הַגְּבוּרָה. וְהוֹי"ה שֶׁל שֵׁם הַיְמִין שֶׁהוּא דְרָגָה נְמוּכָה יוֹתֵר, מְרַמְזוֹת עַל מִדַּת הָאֱהָבָה שֶׁשִּׁיכָת לְמִדַּת הַחֲסֵד. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֹהַר (תיקונים קלו.) **"אֲנָשִׁי חִיל" מְזַרְע אֲבֵרָהּם, שְׂבוּ שְׂכִינָה תַּחְתּוֹנָה, "יִרְאִי אֱלֹקִים" מְזַרְע יִצְחָק, שְׂבוּ שְׂכִינָה עֲלִיוֹנָה.** רואים שֶׁאֲבֵרָהּם הַמְּסַמֵּל אֶת מִדַּת הַחֲסֵד הוּא בְּבַחֲנֵינֵינוּ שְׂכִינָה תַּחְתּוֹנָה וְיִצְחָק הַמְּסַמֵּל אֶת מִדַּת הַגְּבוּרָה, הוּא בְּבַחֲנֵינֵינוּ שְׂכִינָה עֲלִיוֹנָה, דֶּה־גְבוּרוֹת הֵן לְמַעְלָה מֵהַחֲסָדִים.

עַל פִּי יְסוּד זֶה נִרְאֶה לְבָאֵר שֶׁלְכֵן בְּרִיאַת הָעוֹלָם הִיְתָה בְּמִדַּת הַדִּין, דְּבָכָל הַפְּרָשָׁה שֶׁל בְּרִיאַת הָעוֹלָם עַד לְאַחַר וְיַכְלוּ, מְזַכֵּר רַק שֵׁם אֱלֹהִים, דְּתַכְלִית הַבְּרִיאָה הִיא לְהִיטִיב לְנַבְרָאִים, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (מיכה ז, יח) **"חַפֵּץ חֲסֵד הוּא" לְכֵן בְּרָא הַקְּב"ה אֶת הָעוֹלָם בְּמִדַּת הַדִּין שְׂבָה טְמוּנוֹת הַחֲסָדִים הַיּוֹתֵר וְנִעְלָם. וְאֵף שְׁמוּבָא בְּרִש"י (בראשית א, א) שֶׁרָאָה הַקְּב"ה שְׁאִין הָעוֹלָם מִתְקַיֵּם וְשִׁתַּף מִדַּת הַרַחֲמִים, שֶׁזֶהוּ שְׁלוֹב מִדַּת הַחֲסֵד יַחַד עִם הַדִּין, הַבְּרִיאָה הַתַּחֲלִילָה בְּמִדַּת הַדִּין וְתַגְמַר בְּמִדַּת הַדִּין, כְּמוּבָא בְּמִדְרָשׁ (וישע) **לְקַץ אֲלֵפִים שָׁנָה יֵשֵׁב הַקְּב"ה עַל כְּסֵא דִין בְּעַמְקֵי יְהוֹשֻׁפֵט,** וְכְמוֹ שֶׁכְּתוּב (ישעי' יג, ט) **"הִנֵּה יוֹם ה' בָּא אֲכַזְרִי וְעֵבְרָה וְחָרוֹן אַף" וְגו',** רואים שֶׁבְּסוּף הַבְּרִיאָה יְהִיָה דִין. וְהַקְּב"ה מְשַׁלֵּב אֶת מִדַּת הַחֲסֵד יַחַד עִם הַדִּין, רַק כְּדֵי שֶׁהָעוֹלָם יִתְקַיֵּם. כְּמוּבָא בְּזֹהַר (וישב קפ:) **כְּאֲשֶׁר בְּרָא הַקְּב"ה הָעוֹלָם עֲשֵׂה אוֹתוֹ עַל הַדִּין, וְעַל הַדִּין מִתְקַיֵּם, וְכָל מַעֲשֵׂי הָעוֹלָם הֵם מִתְקַיֵּמִים בְּדִין, מְלַבֵּד זֶה שֶׁהַקְּב"ה כְּדֵי לְקַיֵּם הָעוֹלָם שְׁלֵא יֵאבֵד פְּרִשׁ עֲלָיו רַחֲמִים.****

וְכֵן בְּכָל שָׁנָה כְּשֶׁמִּתְחַדֶּשֶׁת הַבְּרִיאָה לְשָׁנָה חֲדָשָׁה, רֹאשׁ הַשָּׁנָה הוּא זְמַן שֶׁל דִּין. וְכֵן כְּשֶׁהַקְּב"ה חֲדָשׁ אֶת הַבְּרִיאָה לְאַחַר הַמְּבּוּל כְּתוּב

(בראשית ח, טו) **"וַיַּדְבֵּר אֱלֹהִים אֶל נֹחַ לֵאמֹר: צֵא מִן הַתֶּבֶה".** וְכֵן (שם ט, א) **"וַיַּבְרֶךְ אֱלֹהִים אֶת נֹחַ".** וּבְכָל הַפְּרָשָׁה שֵׁם מְזַכֵּר שֵׁם אֱלֹהִים לְגַבֵּי מֵה שְׂבָא מֵאִיתְעָרוּתָא דְלַעֲיָלָא, לְחֲדָשׁ אֶת הָעוֹלָם לְאַחַר הַמְּבּוּל, שֶׁהִיָה בְּבַחֲנֵינֵינוּ בְּרִיאַת הָעוֹלָם מְחֻדָּשׁ, דְּכָל זֶה בָּא בְּמִדַּת הַדִּין שְׂבָא מִמְקוֹם יוֹתֵר גְּבוּה וְיוֹתֵר וְנִעְלָה, וּמֵה שְׁמִזְזָה שֵׁם הַיְמִין הַמְּסַמֵּל רַחֲמִים לְגַבֵּי הַקְּרָבָן שְׁנֵי הַקְּרִיב (שם ח, כא) **"וַיִּרְחַח הוֹי"ה אֶת רִיחַ הַנִּיחֹחַ וְגו',** זֶה כְּבָר לֹא שִׁינָה לְחֲדוּשׁ הַבְּרִיאָה, אֲלָא לְהַנְהִיגַת ה' כְּתוּצָאָה מִמַּעֲשֵׂה הָאָדָם שֶׁלְאַחַר הַמְּבּוּל.

וְכֵן בְּאָדָם שֶׁהוּא עוֹלָם קָטָן, קִדְמָה שְׁנוֹלֵד כְּתוּב בְּגִמ' (נידה ל:) **מִשְׂבִּיעִין אוֹתוֹ תְּהִי צַדִּיק וְאֵל תְּהִי רָשָׁע וְכו',** אִם אֶתָּה מְשַׁמְרָה בְּטֶהְרָה מוֹטֵב, וְאִם לֹא הַרְיִנִי נוֹטְלָה מִמֶּנִּי. רואים שֶׁמִּזְהִירִים אֶת הָאָדָם מִן הַדִּין בְּתַחֲלַת בְּרִיאָתוֹ, וְכֵן לְאַחַר שְׂאָדָם נִפְטָר, מְצִינוּ בְּזֹהַר (וירא צח.) **בְּשַׁעַת פְּטִירְתוֹ שֶׁל אָדָם הוּא יוֹם הַדִּין הַגְּדוֹל.**

מְצִינוּ בְּזֹהַר (תרומה קמז.) **תְּכַלֵּת הִיא חֲזָקָה, וְאִין מִי שֶׁשׂוֹלֵט עֲלֶיהָ לְחַיִּים, שֶׁהִיא כְּסֵא הַדִּין לְשֵׁרוֹת בּוֹ דִין חֲזָק.** רואים שֶׁצָּבַע הַתְּכַלֵּת מְסַמֵּל אֶת מִדַּת הַגְּבוּרָה. וּמְצִינוּ בְּזֹהַר (שְׁלַח קעה:) **מֵהִי תְּכַלֵּת תְּכַלִּית הַכָּל וְדָאִי.** נִרְאֶה לְבָאֵר עַל פִּי דְבַרְיֵינוּ דְתַכְלִית בְּרִיאַת כָּל הָעוֹלָם הִיא תְּכַלֵּת וְגְבוּרָה, שֶׁשֵׁם טְמוּנוֹת הַחֲסָדִים הַיּוֹתֵר וְנִעְלָם שֶׁהַקְּב"ה רוֹצֵה לְתַת לְיִשְׂרָאֵל בְּזִכּוֹת עֲבוֹדָתָם בְּעוֹלָם הַזֶּה.

מְצִינוּ בְּזֹהַר (ויחי רמט.) **"מִי יִמְלַל גְבוּרוֹת ה'"** כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב **"וְקִטְפַת מְלִילַת" מִי הוּא שִׁיעֲלָה וַיַּעֲבִיר גֹּזְרָה אַחַת מֵאֵלּוֹ הַגְּבוּרוֹת שְׁעוֹשֵׂה הַקְּב"ה.** רואים שֶׁהַזֶּהָר לומֵד כְּתוּב זֶה עַל הַמְּתַקֵּת הַדִּינִים, וְלִקְטוֹף מְלִילוֹת אִין זֶה חֲתוּךְ סֵתֵם, אֲלָא חֲתוּךְ שֶׁל הַקְּלָפָה הַחִיצוֹנִית, וְאִז מִתְגַּלֶּה מֵה שְׂבִפְנִים (ע' בְּרִש"י תַעֲנִית ו. ד"ה מְלִילוֹת), כֵּן בְּהַמְּתַקֵּת הַדִּינִים מְבַטְלִים אֶת הַקְּלָפָה וְאֶת הַחֲלֵק הַרְעָ שְׂבִדִין, וּמִתְגַּלֶּה הַחֲלֵק הַטוֹב שֶׁהִיָה טְמוּן בְּדִין שֶׁהוּא מְתוּק. וּמִדְּבַר בְּתַפְלַת יָמִים נוֹרָאִים וְתַשׁוּבָה וְתַפְלָה וְיִצְדָקָה מְעַבְרִין אֶת רַע הַגְּזֵרָה, וְכֵן אֲבִינוּ מְלַכְנוּ קִרְעָ רַע גְּזֵר דִּינָנוּ. דְּמִבְּקָשִׁים שֶׁה' יַעֲבִיר רַק אֶת הַרַע שְׂבִגְזֵרָה, וְלֹא אֶת הַגְּזֵרָה עֲצָמָה, הִינּוּ שִׁיּוּצִיא אֶת הַרַע שֶׁמִּתְלַבֵּשׁ עַל הַגְּזֵרָה, וַיִּשְׁאֵר רַק הַטוֹב הַטְּמוּן בָּהּ. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֹהַר (ויצא קסא:) שִׁיעֲקֵב קֵלֶף אֶת הַמְּקִלוֹת לְהוֹצִיא מֵהֶם אֶת הַדִּין.

וְכֵן מְצִינוּ בְּזֹהַר (ויחי רלב.) שֶׁהַמְּלֶאכֶת שְׂמִבִּיא אֶת הַדִּין לְעוֹלָם הוּא בְּבַחֲנֵינֵינוּ אִשָּׁה מְעַבְרַת, הִיּוֹת שֶׁהוּא מִתְמַלֵּא מֵאוֹתוֹ דִין שֶׁהוּא מְבִיא, וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ דְכִשֵּׁם שֶׁאִשָּׁה מְעַבְרַת יֵשׁ לָהּ אוֹר גְּדוֹל שֶׁל יָלַד בְּתוֹכָהּ שֶׁמִּקְרָף בְּדָם הַמְּסַמֵּל אֶת הַקְּלָפוֹת, כֵּן כָּל דִּין שְׂבָא לְעוֹלָם הוּא אוֹר גְּדוֹל שֶׁהַקְּלָפוֹת מִתְלַבְּשׁוֹת עֲלָיו וְצָרִיךְ לְהַמְתִּיקוֹ, וּכְפִיכּוֹל לְהוֹצִיא אֶת הַוֹלֵד הַטְּמוּן שֵׁם. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֹהַר (נשא קטט.) שֶׁזְמַן מִנְחָה הוּא זְמַן

של דין, ובימות החול כְּשֵׁשׁ קלפות על הדין, הוא זמן קֶשֶׁה, וּבְשֶׁבֶת כְּשֵׁאִין קלפות, הדין ממתק והזמן הוא עת רצון גדול. וכן מובא בספר 'מאורי אש' שהכתוב (תהילים קט, לא) "כִּי יַעֲמַד לִימִין" ס"ת ד"ן, לרמוז שבתוך הדין יש חסד גדול שְׁנַרְמֵז בְּיָמִין.

מוֹבָא ב'שער הגלגולים' להאר"ל (הקדמה לו) **הקלפות נאחזים בגבורה מאד**. ומבאר לדברינו דשפע זה הוא גבה מאד, לכן הן נאחזות בו מאד, וכשמשירים אותן מתגלה הטוב הטמון בגבורה. וכן מצינו בזהר (וירא קא): **אמר רבי יהודה לא די להם לצדיקים שמבטלים את הגזרה, אלא שלאחר פון מברכים**. דכשנמתק הדין על ידי הצדיק, מתגלה הטוב שהיה טמון בו שהוא מתוק ושורה הברכה. **וכן** מצינו בגמ' (ב"מ פז) **אמר רבי לוי אותו היום שגמל אברהם את יצחק בנו עשה סעדה גדולה, היו כל אמות העולם מרננים ואומרים ראיתם זקן וזקנה שהביאו אסופי מן השוק ואומרים בגנו הוא, ולא עוד אלא שעושין משתה גדול להעמיד דבריהם, מה עשה אברהם אבינו הלך וזמן כל גדולי הדור, ושרה אמנו זמנה את נשותיהם, וכל אחת ואחת הביאה בנה עמה, ונעשה נס בשרה אמנו ונפתחו דדיה כשני מעינות והניקה את פלן**. רואים שמיד כשיצחק המסמל את מדת הגבורה נולד, באו כל אמות העולם לינוק מהאכל שלו. וכן קדם לזה כששרה היתה צריכה להתעבר עם יצחק, כבר נסתה הקלפה לינוק דרך אבימלך, כמובא ברש"י (בראשית כא א) ששרה נפקדה עוד לפני שה' רפא את אבימלך.

מצינו בגמ' (ב"ק ג): שההגדרה של אש המזיקה היא **כח אחר מערב בה, וכל דבר שפח אחר מערב בו נכלל בגדרי מזיק של אש**. נראה דיש כאן רמז שבמזיקים שבאים מצד הגבורה שהיא בבחינת אש, יש כח אחר המרמז על הקלפות שנקראים אחר ואחורים שמערב בהן. וכן **קלפה בגימטריא גבורה**.

מצינו במשנה (ב"ק סא): שחכמים פוטרם נזקי טמון באש, שאם הדליק גדיש והיו טמונים בו בגדים פטור מנזקי הגדים, ולומדים את זה מפסוק. נראה דיש כאן טעם עמק פיון שפנימיות האש היא טוב ולא רע, ההגדרה של אש שמזיקה היא רק על מה שבגלוי, שם מתלבש הרע המחביב בדיני מזיק, ואם היה הזק בדבר פנימי כגון טמון הוא פטור, דפנימיות מעשה האש אינו שייך לחלק הרע המחביב בדיני מזיק.

מצינו בגמ' (סוכה יד): א"ר אלעזר למה נמשלה תפלתן של צדיקים כעתר לומר לך מה עתר זה מהפך את התבואה בגרן ממקום למקום, אף תפלתן של צדיקים מהפכת דעתו של הקב"ה ממדת האכזריות למדת רחמנות. רואים שתפלת צדיקים אינה מבטלת את הגזרות אלא הופכת אותן מדין לרחמים. ומבאר לדברינו דתפלת צדיקים מוציאה את הקלפה מהגזרה, והופכת אותה מרע לטוב כמו עתר שהופך את התבואה ומוציא ממנה את הפסולת. וכן הכתוב (אסתר ה, ה) "כתב להשיב את הספרים מחשבת המן" ר"ת שם אלה"ם, דשם אלהים המסמל דין נהפך לרחמים.

וכן מובא בספר 'צדקת הצדיק' (אות יא) **לפינו מבריתו של עולם דבכל דבר הלילה קודם ליום פדאיתא ריש ברכות, כי בכל**

דבר ההעדר קודם להגה, וכי אשב בחשך אדע כי אחר כך ה' אור לי, כי כל חיי האדם כן מורכבים מהזמן, חשך ואור, יום ולילה, רק שהחשך קודם, דקלפה קודמת לפרי.

מוֹבָא בלק"ת (ויקרא ג): ששרש המלח הוא מהגבורות דקדשה העליונות נראה דלכן צריך להניח מלח על השלחן ולהטביל את הלחם במלח, להגן מן היסורין, מאחר שהמלח מסמל את הגבורות העליונות, הוא ממתיק את הדינים, שבאים מהדינים התחתונים היות שהדינים והגבורות נמתקים בשרשן כשמגלים את החסד הטמון בדין שהוא השרש של הדין. וכן מובא ב'בעל הטורים' (שמות טו, כו) שאותיות מחלה הן אותיות הלחם ואותיות המלח לרמז שפת במלח מסיכה את כל המחלות. וכן **מלח בגימטריא עז** המסמל את מדת הגבורה.

נראה לבאר את תכלית היסורים; כמו מלח שהוא מצד עצמו אין טעמו ערב, ואדרבה, טעמו גרוע, בכל זאת אם משתמשים בו בחכמה, ושמים ממנו קצת על מאכל זה, וקצת על מאכל זה, הוא מוסיף טעם ומשפר את טעם המאכלים, כך היסורים והדינים, ששרשם מהגבורות הקדושות, טמונים בהם חסדים נפלאים שצריך לגלותם. ואם מתניחסים אליהם בפני עצמם, ושקועים בהם, הרי הם מרים וקשים, כמו במלח שגאכל כפי שהוא. אלא צריך לקחת המוסר מהם, ולתקן המעשים, כשם שהמלח מתקן את המאכל, וכשאדם משתמש ביסורים בחכמה לתקן המעשים, הרי היסורים הגיעו לתכליתם, וממילא לא רק שמתבטלים, אלא שמתגלה הטוב הנעלה שטמון בהם, כמו שהמאכלים עם המלח יותר טעימים, כך המעשים המתקנים לאחר היסורים הם הרבה יותר נעלים וטובים, ומתגלה הטוב הנעלה שטמון בדין.

ולכן מטבילים את הלחם במלח, שיוסיף טעם ללחם, ויתבטל בתוך הלחם, ויהפך ללחם, **לחם** אותיות **מלח**. ואז לא רק שהמלח מתבטל ולא קיים יותר, אלא שהוסיף טעם ושפר את הלחם, וזהו הענין שהגבורות והדינים נמתקים בשרשן, שעל ידי שמביאים אותם אל שרשם, ואל תכליתם, מתגלה הטוב הטמון בהם, ששרש הגבורות הוא גבה מאד וטמונות בו טובות נעלות מאד, אלא שצריך לגלות אותן, ואז נמתקות. וכן מובא בקנטרס 'שמחת בית השואבה' להרב אורי יונגרייז שליט"א, בשם הגר"מ שפירא שליט"א שמלח נותן טעם, לא על ידי שמוסיף טעם באכל, אלא על ידי שיוצר חסרון באכל, והאכל עצמו משלים את החסרון. והשלמה זו יוצרת את תוספת הטעם של המלח. וגם כאן רואים שהגבורות והמלח, ענינם לעצר את השפע ולגרם חסרון, ובחסרון זה טמונה התגברות האור.

וכן מצינו כשאלישע רפא את המים ביריחו כתוב (מלכים ב' ג, כ) "ויאמר קחו לי צלחית חדשה ושימו שם מלח ויקחו אליו: ויצא אל מוצא המים וישלך שם מלח ויאמר כה אמר ה' רפאתי למים האלה לא יהיה משם עוד מות ומשכלת". פיון ששרתה במים שם מדת הגבורה, והמים גרמו מות לאנשי העיר, רפא אלישע את המים, על ידי ששפך מלח המסמל את הגבורות, והמתיק את המלח במים, כך נמתקו הגבורות ששרו במים, ונרפאו המים.

מצינו במדרש (דבר"ד, א) **שנו חכמים אין מפסיקין בקלות, אלא אחד קורא את כלם**. וגם כאן נראה לבאר, דהכונה

שאין לאדם לעשות הפסקה כשקורין את פרשת התוכחה באמצע הקלות, הינו לעצר ולהיות שקוע בתוכן, כפי שהן בפני עצמן,

בבחינת אכילת מלח בפני עצמו, אלא יקח המוסר מהם ויעשה תשובה, ואז הופכים את המלח ללחם, ואת הצרה לצהר.

וכן נראה שהשתלשל בגשמיות פתגם, שמשמעותו לא להוסיף יסורים לאדם מתיסור, לא לזרות מלח על פצעיו, דיסורים הם מלח. וכן רואים גם המלח בגשמיות, אף על פי שאין בו דגים ואין בו חיים, יש בו כמה מיני רפואות שמתרפאים שם, מה שאין במקום אחר, וגם כאן רואים שבגבורות טמונים חסדים נעלים. וכן רואים שמקום זה שהוא בבחינת מלח המסמל את הגבורות העליונות, ממתיק את הדינים התחתונים ומביא רפואות, דהמתקת הדינים נעשית בשרשם. וכן מצינו רפואה בהשפעת השמש שבאה דרך החם שבגבורה, כמו שכתוב (מלאכי ג, כ) **"שמש צדקה ומרפא בכנףיה"**.

וכן מובא בספר 'שערי אורה' (שער א) שענין הרפואה בא ממדת הדין. וכן מובא בפרע"ח להאר"ל (העמידה ע' ר"ט) **רפאנו ה' ונרפא ר"ת ר"ו הושיענו ונושעה כי תהלתנו אתה ר"ת גימטריא ב' פעמים ר"ו**. רואים שמספר ר"ו שהוא המספר של המלה גבורה מרמז ג' פעמים בתחלת ברכת רפאנו. וענין בזהר (בראשית כד:) שתפלה ארכה היא לצד החסד שהוא בבחינת ארך, ותפלה קצרה היא לצד הגבורות שהוא בבחינת קצר. ומשה התפלל תפלה קצרה **"אל נא רפא נא לה"**, לצד הגבורה.

מובא ב'ספר הלכות' להאר"ל (פ' כי תצא ע' רצב), **שגבורה בגימטריא מעקה**, נראה לבאר הקשר בין שני הדברים, דכשם שמעקה הוא מחצה וקיר, שעוצר את האדם מלהמשיך ללכת, וטמון בזה חסד גדול, כדי שהאדם לא יפח חס ושלום מהגג, כך כל גבורה היא מעקה וקיר, שעוצר את האדם, ומונע ממנו להמשיך את חיי השגרה שלו. והיה אם יתבונן האדם בתכלית הגבורה הזאת, ויבין שיש כאן הארה בשבילו שהוא צריך לשפר את מעשיו כי הוא כבר הולך לפל מהגג, הרי שקיר זה הוא טוב מאד, והוא יציל את האדם. ואם יעסק האדם רק בקיר, ויעמל לשבר את הקיר, ולא ילמד מוסר מזה, הוא עלול חס ושלום לפל מהגג. וכן מצינו בזהר (תרומה קמט:) **ודאי מלאך המוות הוא טוב מאד, מה הטעם מפני שהרי כל בני העולם יודעים שימותו ויחזרו לעפר, ורבים הם שחוזרים בתשובה לאדונם מפני ראה זו**.

נראה דלכך הקב"ה אמר לאברהם (בראשית יז, יט) **"שרה אשתך ילדת לך בן וקראת את שמו יצחק"** ובש"י (שם) **על שם הצחוק**. דכיון שיצחק מסמל את מדת הגבורה, לכן קוראים לו יצחק, על שם הצחוק, דעניני הצחוק דקדשה שהם ענין של תענוג מיוחד יותר מהרגילות, טמונים דוקא בגבורות, דבגבורות טמונות החסדים הנעלים, עניני הצחוק. וכן מובא ב'תורה אור' (בראשית ה.) **"צחק עשה לי אלהים"**, שעקר הצחוק והתענוג לעתיד לבא **"ישמח ה' במעשיו"**, **נמשך משם אלהים**. וכן מצינו בזהר (ויצא קמח:) **לויים הם מבדחי המלך**, הינו שעניני הבדיחה והצחוק, באים מצד הגבורה, מהלויים. וכן מצינו בזהר (משפטים קז.) **דוד הוא בדתן המלך**, ודוד שרשו מהשמאל של יצחק, כמובא בזהר (וישלח קסח:).

נראה דלכך לדתו וביאתו של יצחק לעולם, ופקידת שרה, הייתה פקידה ממקום גבה מאד שמעל למזל, ומעל כל ההשתלשלות. כדבארנו במאמר 'שופר המשכת השפע', לסמל

שהגבורות של יצחק, מגיעות ממקום גבה מאד, וככל שהשפע בא ממקום גבה יותר, טמונים בו חסדים ותענוגים גדולים יותר. לכן כשיצחק נולד מובא בש"י (בראשית כא, ו) **הרבה עקרות נפקדו עמה, הרבה חולים נתרפאו בו ביום, הרבה תפלות נענו עמה, ורב שחוק היה בעולם**. כיון שיצד שפע ממקום כל כך גבה, זה יצד והשפיע על עוד הרבה אנשים בעולם, וכן הביא הרבה שחוק לעולם, דהשחוק בא מיצחק כדלעיל.

מצינו אצל יצחק (בראשית כו, יב) **"ויזרע יצחק בארץ ההוא וימצא בשנה ההוא מאה שערים ויברכהו ה'"**. ומבאר בש"י **"בארץ ההוא בשנה ההוא"**, לומר שהארץ קשה והשנה קשה, רואים שיצחק קבל את ברכת ה' מתוך הארץ הקשה, ובשנה הקשה, דדוקא מתוך הקשי יוצאת הברכה הגדולה של יצחק, עד שהיו אומרים זבל פרדותיו של יצחק, ולא כספו וזהבו של אבימלך, ועל כל כור שהארץ הייתה ראויה בטבעה להוציא, הוציאה מאה כורים, כמבאר בש"י שם, וגם כאן רואים את הטוב הנעלה שטמון בגבורות.

מובא ברמב"ן (ויקרא ה, טו) **שקרבו אשם** מכפר על עברות חמורות יותר מקרבן חטאת. נראה דלכך קרבן אשם הוא איל, דאיל הוא בחינת גבורה, כמובא במדרש (במדב"ר יד, ה) **"איל אחד כנגד יצחק שכתוב בו ויקח את האיל ויעלהו לעלה תחת בנו"**. וכן מצינו בש"י (ויקרא ה, טו) **"איל לשון קשה כמו ואת אילי הארץ לקח"**. וכיון שהאיל הוא בחינת גבורה כחו גדול יותר, והוא יכול לכפר על עברות חמורות שעליהן בא קרבן אשם. וכן רואים שאיל האשם מכפר על עברות שיש בהן גם פגם ממון, כגון אשם מעילות ואשם גזלות. וכן מובא ברבנו בחיי (ויקרא א, ט) שקרבן אשם מקשר את החוטא לעולם הבינה והתשובה, שהוא מעל כל העולמות, לכפר לו על חטאו. לעמת זאת חטאת, פועלת בדרגות התחתונות שהן בחינת נקבה, בחינת מלכות, ולכן החטאת היא נקבה והאשם זכר. [וכן נראה דהשתלשל בגשמיות שקוראים לעשירים אילי הון, לרמז על הממון שבא מבחינת איל].

מצינו בגמ' (ר"ה יח:) **אמר ר' חמא בר ביזנא אמר ר"ש חסידיא, מאי דכתיב "כה אמר ה' צבאות צום הרביעי וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי והיה לבית יהודה לששון ולשמחה"**, קרי להו "צום", וקרי להו "ששון ושמחה", בזמן שיש שלום יהיו "לששון ולשמחה", אין שלום "צום", ולכאורה מדוע בזמן שלום ימים אלו נהפכים לששון ולשמחה, אם נאמר שבזמן שלום הם ימים רגילים, לא צום ולא שמחה מובן, אבל מדוע שיהפכו לימים טובים. ומבאר לפי דברינו דבעצם הרעות שארעו בימים אלו, טמונות בהן טובות נעלות מאד, עד שראוי לעשות ימים אלו לימים טובים משום כך, ולעיתיד לבא כשנגלה את הטוב שהיה טמון, נעשה את תשעה באב ואת שאר הצומות לחג בגלל החרבן שהיה בימים אלו. ובזמן הזה צריך לצום ולעשות תשובה כדי לזכות להוציא את הטובות שטמונות ברעות הללו, ועל ידי שמתבוננים בפרענויות ועושים תשובה, נגאלים, ומתגלות הטובות שהיו טמונות בצרות, ונהפכים ימים אלו **"לששון ולשמחה"**.

מצינו בגמ' (תענית כט:) **אמר רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמיה דרב כשם שמשנכנס אב ממעטין בשמחה, כך משנכנס אדר מרבין בשמחה**, ולכאורה קשה מדוע פתח באב בפרענויות, שיאמר כשם שבאדר מרבין בשמחה, כך באב

וממעטין בשמחה, ומדוע מתחיל מחדש אב. ומבאר לפי דברינו דבאמת באב טמונה יותר שמחה מבאדר, אלא שעדין לא נתגלתה, וצריך למעט בשמחה כדי שנוצף לגאלה, ואז תתגלה השמחה והטוב שהיה טמון באב, ואז אב תהיה בו שמחה יותר מבאדר, לכן פותח באב שעל פי האמת הוא יותר גבה ויותר שמח.

מצינו בגמ' (פסחים נד.) אמר רבי בנאה בריה דרבי עולא מפני מה לא נאמר פי טוב בשני בשבת, מפני שנובא בו אור של גיהנם, ואמר ר' אלעזר אף על פי שלא נאמר בו פי טוב, חזר וקללו בששי, שנאמר "וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד". ודוע שכל יום בבריאת העולם הוא כנגד אלף שנים, מתוך הששה אלפים שהעולם קדם נראה דלכן ביום הששי נאמר "טוב מאד" גם על הגיהנם, דאז יראו שגם הגיהנם והיסורים היו טובים מאד. דבאלף הששי כשיבוא המשיח יראו בחוש שכל הרעות היו לטובה, ויראו את הטובות שהיו טמונות בהם, וכמו שכתוב (ישעי' יב, א) "ואמרת ביום ההוא אודך ה' פי אנפת בי" שידו לקב"ה על כל היסורים והצרות, פי יראו הטובות הנעלות שהיו טמונות בהם.

מצינו בגמ' (מו"ק יח.) אמר שמואל הלכה כדברי המיקל באבל, נראה דלכן באבלות תמיד ההלכה כדברי המיקל, דאבלות מרמזת על המצב של דין קשה כפי שהוא בעולם הזה, ובעולם הזה בדברים שיש בהם דין קשה ההלכה כדברי המיקל כדי להקל כמה שאפשר, כפי שבארנו על מחלקת שמאי והלל שבעולם הזה ההלכה כהלל.

מצינו בירושלמי (כתובות ב, ב) משה התקין להם לישראל שבעת ימי המשטה, ושבעת ימי אבלות, נראה דזה שהירושלמי כולל שני ענינים אלו יחד, לרמז ששניהם שווים, וכשם ששבעת ימי המשטה ענינם שמחה, והתקרבות לה, כך שבעת ימי אבלות אינם צער חס ושלום, אלא התקרבות לה, וכפי שבארנו במאמר 'טעם לאבלות'. וכן מצינו במשנה (שבת קנא) מחשיכין על התחום לפקח על עסקי כלה ועל עסקי המת. וגם כאן רואים שהמשנה מכלילה עניני כלה ומת יחד. וכן מצינו בגמ' (סוכה מט:) "והצנע לכת עם אלהיך" זו הוצאת המת והקנסת כלה לחפה. וכן הכתוב בקהלת (ב, ז) "עַת ספוד ועת רקוד" מכליל את שני הענינים יחד. וכן מצינו בגמ' (ברכות לא.) שרבו בקשו מר' המנונא שישיר להם שיר בזמן חתונה, ושר להם את המלים אוי לנו שאנו עתידים למות. וכן הכתוב (בראשית כד, ז) "ולקחת אשה לבני משם" ס"ת מית"ה.

מצינו במדרש (ב"ר ק, יג) ויעש לאביו אבל שבעת ימים, ולמה עושים שבעה, כנגד שבעה ימי המשטה, לעולם הבא אני מחזיר אותו אבל לשמחה, שנאמר "והפכתי אבלים לששון". הינו שתקנו אבלות שבעת ימים כנגד שבעת ימי המשטה, ומבאר לדברינו דגם היום היה ראוי לעשות על פטירת אדם שבעת ימי המשטה, אלא שאיננו רואים את החסד שטמון בפטירה, לכן אנו עושים שבעת ימי אבלות, וזה מסמל שאנחנו מאמינים שדבר זה הוא חסד ה' כמו שבעת ימי המשטה, ולעתיד לבא נצפה לראות את החסד שהיה טמון בזה. לכן מזכירה הגמ' את הפסוק "והפכתי אבלים לששון" לרמז שההתפכות שתהיה לעתיד לבא תגלה לנו ששבעת ימי אבלות הם בבחינת שבעת ימי המשטה.

וכן מצינו בגמ' (כתובות ח. וכו') שמקשרת בין ברפת חתנים לברכת אבלים בכמה ענינים, ויש גם בברכת אבלים הלכות מיוחדות לפנים חדשות כמו שיש בברכת חתנים. וכן מובא ב'לקוטי מוה"ר' (כא) ששבעת ימי אבלות ממשיכים לנפטר בשמים אותו אור שיש בשבעת ימי המשטה.

וכן מצינו בגמ' (מו"ק כח.) אמר ר' אבהו מנין לאבל שמסב בראש וכו'. אמר ר' חמא בר חנינא מנין לחתן שמסב בראש וכו'. וכן ישנם דיני שלושים ושנה בנשואין כמו באבלות, דמצינו בגמ' (יומא עח:) דינים מיוחדים לכלה עד שלושים יום. וכן כתוב (דברים כד, ה) "נקי יהיה לביתו שנה אחת". וכן מצינו בגמ' (כתובות ח.) דינים מיוחדים לברכת חתנים עד שבעה ימים, ועד שלשים יום, ועד שנה. וכן באבלות מדליקים גרות לעלוי נשמה, ובנשואין מדליקים גרות כשמולכים לחפה. וכן בנשואין מכסים את הפלה, ובקבורה מכסים את הנפטר בעפר. וכן מובא בספר 'הערוך' (ערך אפריון) שהיו נושאים את הפלה על כסא או מטה הנקראים אפריון, ורואים בענין הפלה ובענין המת, שאת שניהם נושאים. וכן מצינו שתית יין באבלות כמו בנשואין, כמו בא בגמ' (עירובין סה.) "א"ר חנין לא נברא יין בעולם הזה אלא לנחם אבלים. וכן מובא בספר 'שיחות הר"ן' (אות פו) שהחתן לובש קיטל בשעת החפה, דקיטל הוא בגד של מתים.

מצינו בגמ' (מו"ק טו.) אבל אסור בעשית מלאכה דכתיב "והפכתי חגיכם לאבל" מה חג אסור במלאכה אף אבל אסור במלאכה. וכן מצינו (שם כ.) מה חג שבעה אף אבלות שבעה. ושמעתי מהרה"ג ר' מיכל זילבר שליט"א כשישב שבעה על אמו ע"ה, שהגמ' מקשרת אבלות לחג בכמה ענינים, לרמז שעל פי האמת האבלות היא חג שהנשמה סימה תפקידה ועולה למקום יותר גבה. **כתוב (דברים כח, טג)** "והיה כאשר שש ה' עליכם להיטיב אתכם ולהרבות אתכם, פן ישש ה' עליכם להאביד אתכם ולהשמיד אתכם". לכאורה קשה, אף שה' מעניש רחי זה בלית בררה, ומדוע הוא שש ושמח להעניש, כמו שהוא שש ושמח לתת שכר. ומבאר לדברינו, דבגבורות טמון טוב נעלה מאשר בחסדים, ולכן אם בני ישראל שומרים תורה ומצוות, מקבלים את הטוב הנעלה הזה בלי לסבל, ואם חס ושלום חוטאים מאחר והקב"ה חפץ בטובתם, וחפץ להיטיב להם, ולתת להם הטוב הנעלה, חגיבים לסבל את היסורים והקללות, ובזה טמון הטוב הנעלה, ולכן הקב"ה שש ושמח לתת היסורים, פיון שבזה טמון כל השכר, וכל הטובות הנעלים, שלאחר שחטאו אין אפשרות להעניק להם את זה, מבלי שיקבלו את היסורים מקדם. וכן הכתוב (תהלים צד, יד) "לא יטש הוי"ה עמו" ס"ת שוא"ה המסמלת חשך, כמו בא ברש"י (יחזקאל לח, ט), דסבת החשך והשוואה היא בגלל שלא יטש הוי"ה עמו.

[במאמר] המסגור היו יהודים שר"ל אבדו את אמונתם בה' בשואת אירופה, שכביכול טענו היכן היה ה' בשואה, מאידך בחרבן בית המקדש כשנהרגו יותר יהודים, לכלל ישראל היה ברור שה' בעצמו עשה הכל, כמו שכתוב (איכה א, יב) "אשר הוה ה' ביום חרון אפו: מפרום שלח אש בעצמתו", (שם יד) "נתנני אדני בידי לא אוכל קום" (שם ב, ה) "היה אדני כאויב בלע ישראל" (שם ב, כ) "ראה הוי"ה והביטה למי עוללת כה".

ל"ג בעומר

מדוע נמשלת השפעת התורה לישראל לגלי הים. כמו שכתוב "אדירים משברי ים אדיר במרום ה': עדתך נאמנו מאד".

מדוע נקראת פנימיות התורה חכמת האמת. האם הנגלה אינה חכמת אמת.

מדוע זכה רשב"י ביום ההלולא שלו מה שלא זכו שאר התנאים והאמוראים, ואפלו האבות הקדושים.

מדוע יוצאים בל"ג בעומר לרחובה של עיר בימי דין של ספירת העמר, שצריך להיות (ישעי' כו, כ) "לך עמי בא בחדרך וסגר דלתך".

משיח. ומרמזים שהתורה הזאת ממתיקה את כל הדינים ומוריכה

את האור למקומות הנמוכים ביותר עד לרחובה של עיר.

וכן רואים ב'סדור הרש"ש' שיום זה הוא פנגד שמלה דשמלה.

ומובא ב'תורה אור' (בראשית ב.) התורה אף על פי שנקראת

מזון, היא גם כן בבחינת לבוש, כמו שכתוב (תהילים קד, ב) "עטה

אור כשלמה". רואים שלבוש התורה היא בבחינת "אור כשלמה".

וכן מובא בספר 'קדשת לוי' (ויצא) מל"ג בעומר מתחיל ההארה

של מעמד הר סיני שהיא קבלת התורה. וזהו "ויקרא לו

יעקב גל עד", כלומר כיון שמגיע גל שהוא מרמז על ל"ג

בעומר אז מתחילין להאיר בחינות הארה קבלת התורה.

וכן מובא ב'שער הכוונות' להאריז"ל (ספירת העומר) וזה סוד מה

שאמר יעקב "ע"ד הג'ל הזה" רמז אל השם הנזכר שהוא

בגי' ע"ד. ואמנם האותיות המתחלפות בו הם בגימטריא ג'ל

והנה בהגלות נגלות השם הנזכר ביום ל"ג לעומר שהוא סוד

אותיות המתחלפות שהוא יותר רחמים פנזכר אז פסקו

מלמות. רואים שהאריז"ל מקשר את הגל של יעקב לל"ג בעומר,

ונבאר שהגל של יעקב היה סמל לתורה. וכן גל עד, מרמז על

השפעת פנימיות התורה, גל הוא מלשון גלוי, ועדות מגלה את

הנסתר לבית דין, והיא מסמלת את גלוי הנסתרות. וכן נראה שיש

רמז בכתוב שאמר יעקב ללבן (בראשית לא, לו) "כי דלקת אחרך", על

האש של ל"ג בעומר.

מצינו במדרש (תנחומא ויצא יג) "עד הגל הזה", זהו שאמר

הכתוב "ותלחץ את רגל בלעם אל הקיר", הגל הוא

הקיר, לפי שעבר בלעם את השבועה שנשבע ליעקב שנאמר

"ואם אתה לא תעבר אלי את הגל הזה", ובלעם זה לבן. וכן

מובא שם (בלק ח) "גדר מזה וגדר מזה", אין אתה יכול לשלט

בהם, שבידיהם "שני לחות אבנים כתובים מזה ומזה", משני

עבריהם. רואים שהקיר שעצר את בלעם מלבוא להזיק לישראל היה

קיר אבנים שהוא בבחינת לחות אבנים ובבחינת הגל אבנים

שמפריד בין יעקב ללבן. ומבאר לדברינו דלוחות האבנים וגל האבנים

הם התורה שעוצרת את בלעם מלבוא להזיק לישראל, וכן הכתוב

(במדבר כב, כה) "ותלחץ אל הקיר ותלחץ את רגל בלעם אל הקיר"

ר"ת אור"ה המסמלת את התורה.

מצינו במדרש (במדבר יג, טו - טז) "גלילי זהב" אלו שני לחות

הברית, מה הגלים הללו בין גל גדול לגל גדול, גלים

קטנים, כך בין כל דבור ודבור פרשיותיה של תורה היו

כתובים, ודקדוקיה. רואים שהמדרש ממשיך את השפעת התורה

מהלוחות לגלים.

מובא בהקדמת המ'תוק מדבש' לספרא דצניעותא בשם תלמיד

האריז"ל שרשב"י היה ניצוץ משה רבינו, וכשם שמשה כתב

חמשה חומשי תורה, כך רשב"י כתב חמשה פרקים של ספרא

דצניעותא, שכוללים את כל יסודות תורת הקבלה. וכן מצינו כמה

רמזים המקשרים בין רשב"י למשה. דיום ל"ג בעומר חל תמיד באותו

יום שיחול בו האושפיזין של משה בחג הסוכות. ויש אומרים שרשב"י

נולד ביום חג השבועות. וכן מובא בספר 'ערכי הקדש' (אות ל)

שרשב"י הוא בסוד המלאך מטטרון, לכן ההלולא שלו היא בח"י איר

כמנן ט"ט שבמטטרון, והאותיות מר"ן מרמזות על מקום ההלולא,

וכן משה הוא ר"ת מטטרון שר הפנים. וכן שמו של משה בשגם

בא"ת ב"ש רשב"י. וכן מובא בשם הרב חנוך לוין של"ג בעומר

בגימטריא משה.

מובא בספר 'לקוטי הלכות' (ר"ח א) ל"ג בעומר היא יום השגת

התורה של ימי הספירה כי הוא יום הלולא רבא דרבי

שמעון בר יוחאי שהשיג אז מה שהשיג. ועל כן הוא חל ביום

שחל פורים, [נכנס יין יצא סוד], וזה ל"ג בעומר, בבחינת "גל

עיני ואביטה נפלאות מתורתך". וכן מובא בספר 'בני יששכר'

ובזה תבין מנהג ישראל תורה להדליק גרות ומאורות ביום

זה, לכבוד האור כי טוב שמתחיל להתנוצץ ביום זה היקר ל"ג

בעומר, ט"ב ימים קודם מתן תורה, ולכבוד נשמת מאור

התורה אשר נתגלה ביום זה, וביום הזה עלה לשמי מרומים,

לכבוד ספרו הקדוש זהר המאיר ומבהיק מסוף העולם ועד

סופו. רואים שמיום ל"ג בעומר מתחיל להאיר האור השמיני של אמא

עלאה, שמאיר בחג השבועות. וכן מצינו בזהר (נשא קכח. עם מתוק

מדבש) כשפתח רבי שמעון לפרש סוד שבספר רזא דרזין,

נדעזע המקום שישבו שם, כדמיון הר סיני שנאמר בו "ויחמד

כל ההר מאד", והחברים נתחללו ונרעדו, כדמיון ישראל

במתן תורה.

ולפי זה מובן מדוע זכה רשב"י מה שלא זכו שאר התנאים

והאמוראים, ואפלו האבות הקדושים ומשה רבינו שאין

מצינים את יום פטירתם כמו את יום פטירת רשב"י, ומדוע יוצאים

לרחובה של עיר בימי ספירת העמר שהם ימי דין שצריך להיות (ישעי'

כו, כ) "לך עמי בא בחדרך וסגר דלתך". דיום זה הוא יום חג מתן

פנימיות תורתנו שמתעורר בכל שנה מחדש, ושמחת היום הזה היא

לכבוד גלוי פנימיות התורה בו זכינו דרך רשב"י, ובפרט ביום

הסתלקותו בו גלה את הרזין דרזין, ומתעורר בכל שנה מחדש. וכן

תורה זו היא התנוצצות מתורת משיח שעליה נאמר במדרש (קה"ר יא,

ח) תורה שאדם לומד בעולם הזה הקל היא לפני תורתו של

וְכֵן מְצִינּוּ בַזְהַר (תיקונים עב): **"גֵּן נְעוּל אַחֲתֵי כְלָה גַל נְעוּל מְעִין חֲתוּם"**, **"גֵּן"** הוּא תוֹרָה שֶׁבְכֹתֵב שֶׁהוּא **"גֵּן סִדְרֵי הַתּוֹרָה, גֵּל"** הִיא תוֹרָה שֶׁבָּעַל פֶּה. רואים שֶׁהֵגֵן וְהַגֵּל הֵם הַתּוֹרָה וְהַחֲכֵמָה שֶׁבָּאוֹת מִלְּמַעְלָה. וְכֵן חֲדָשׁ אִיר נִקְרָא **זִיו**, שֶׁפְּרוּשׁוֹ **אֹר**, וְכֵן מְזַמְּרִים בְּזִמְרַת 'בֵּר יוֹחֲאֵי' **"אַתָּה כְּרוֹב מִמָּשַׁח זִיו אוֹרְךָ"** וְכֵן שְׁמוֹת הַחֲדָשִׁים מְקוּרָם מִפְּרָסִית הַעֲתִיקָה, כְּמוֹבָא בְּרַמְבַּ"ן (שְׁמוֹת יב, ב), וְהֵשֵׁם **אִיר** פְּרוּשׁוֹ **אֹר** כְּמוֹ זִיו. וְכֵן צְרוּף שֵׁם הוֹי"ה שֶׁל הַחֲדָשׁ יוֹצֵא מִהַכְּתוּב (ירמ' ט, כג) **"יִתְהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל הַשֶּׁפֶל וְיִדַע אוֹתִי"**. וּמְרַמֵּז עַל אֹר הַתּוֹרָה שֶׁל רֶשֶׁב"י שֶׁמִּתְגַּלֵּה בְּחֲדָשׁ הַזֶּה. וְכֵן מוֹבָא בְּחֲתָם סוֹפֵר' (יר"ד רלג) שֶׁבִּיּוֹם ל"ג בְּעֶמְרַת הַתְּחִיל לְרַדֵּת הַמֶּן לְיִשְׂרָאֵל, וּמְרַמֵּז בְּכַתוּב הַמְּדַבֵּר עַל הַמֶּן (שְׁמוֹת טו, טז) **"עֹמֵר לְגַלְגַּלֹּת"**. וְהַמֶּן הִיָּה הַהֶכְשֵׁר לְקַבְּלַת הַתּוֹרָה, וְהִיָּה חֵלֶק מִהַתּוֹרָה מִמָּשׁ כְּפִי שֶׁהַזְהַר (תיקונים מא): קוֹרָא לוֹ **מִנָּא דְאוֹרְיִיתָא**.

וְעֵתָהּ נְבוֹא לְבָאֵר מְדוּעַ קוֹרִין מְגַלֵּת רוּת בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת. נִרְאֶה דְלָכֵן דּוֹד הַמְּלַךְ נוֹלַד וְנִפְטַר בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת לְרַמֵּז שֶׁמִּתֵּן תוֹרָה הָאֲמִתִּי יְהִיָּה לְעֵתִיד לְבֵא דְרַךְ שֶׁרַשׁ דּוֹד, כְּמוֹבָא בְּמִדְרַשׁ (קה"ר יא, ח) **תוֹרָה שֶׁאֲדָם לּוֹמַד בְּעוֹלָם הַזֶּה הֶבֶל הִיא לְפָנֵי תוֹרָתוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ**. וְלָכֵן קוֹרִין מְגַלֵּת רוּת בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת לְרַמֵּז שֶׁמִּשְׁתַּקְּקִים לְקַבְּלַת הַתּוֹרָה דְרַךְ הַמְּשִׁיחַ שֶׁבָּא מְרוּת. וְכֵן גְּאֵלָה הִיא מְלִשׁוֹן גַּל, דְּלְעֵתִיד לְבֵא בְּזִמְנֵן הַגְּאֵלָה יִזְכּוּ לְחֲכֵמַת הַתּוֹרָה דְרַךְ בְּחִינַת גַּל. וְכֵן מְצִינּוּ בַזְהַר (ויחי רטו:) שֶׁהַכְּתוּב **"וְקוֹל הַתּוֹרָה נִשְׁמַע בְּאַרְצֵנוּ"** מְרַמֵּז עַל קוֹל הַתּוֹרָה. וּמְצִינּוּ בַזְהַר (תיקונים עה:) **שְׁרוּת** הִיא בְּחִינַת תוֹרָה וְהִיא בְּחִינַת **"קוֹל הַתּוֹרָה"** הַמְּזַכֵּר בְּכַתוּב. וְכֵן מְצִינּוּ בַזְהַר חֲדָשׁ (רוּת צו:) שֶׁשְּׁמָה שֶׁל רוּת קָדָם שֶׁהִתְגַּיְרָה הִיָּה **גִּילִית**, וְגִילִית מְרַמֵּזת עַל גְּלוּי סוּדוֹת הַתּוֹרָה, וְכֵן מְצִינּוּ בְּתַרְגוּמֵם עַל הַכְּתוּב (שם ג, ז) **"וְתִבְא בְלִט" וְעֵלַת רוּת בְּרַז**. וְכֵן רוּת הִיָּתְהָ מְזַרְעַת יִתְרוֹ, כְּמוֹבָא בַזְהַר (בלק קצו:) שֶׁבְּלֶק הִיָּה מִבְּנֵי בְּנֵי שֶׁל יִתְרוֹ. וְיִתְרוֹ מְרַמֵּז בְּשֵׁמוֹ עַל רוּת, וְעַל **"קוֹל הַתּוֹרָה"**, וְכֵן יִתְרוֹ הִיָּה גֵר שֶׁבָּא לְקַבֵּל תוֹרָה כְּמוֹ רוּת. וְכֵן כְּתַב בְּעַל הַטּוֹרִים' (שְׁמוֹת יח, א) **שִׁיתְרוּ** מְרַמֵּז עַל **'י' דְּבָרוֹת וְתָרוּ** מְצוּוֹת שֶׁקַּבֵּל עֲלָיו מִלְּבַד ז' מְצוּוֹת בְּגִי נַח שֶׁכָּבֵר הִיוּ לוֹ.

כְּתוּב (תהלים קכו) **"אֲזִי יִמְלֵא שְׁחוֹק פִּינוֹ"**. נִרְאֶה לְבָאֵר כִּינּוֹן שֶׁלְעֵתִיד לְבֵא נִזְכֶּה לְשִׁמְעַת תוֹרָה מִדּוֹד הַמְּלַךְ שֶׁנִּקְרָא **בְּדָחַן הַמְּלַךְ** כְּדַבְּרֵי הַזְהַר (מִשְׁפָּטִים קז:), וְשֶׁרְשׁוֹ מִצְחָק שֶׁרַשׁ הַצְּחוֹק דְקִדְשָׁה כְּמוֹבָא בַזְהַר (וישלה קסח:). נִשְׁמַע פְּרוּשׁ עַל הַתּוֹרָה דְרַךְ הַצְּחוֹק, וְנִזְכֶּה שִׁימְלֵא שְׁחוֹק פִּינוֹ. וְכֵן מְצִינּוּ בַזְהַר (תולדות קלה.) **בְּאוֹתוֹ זְמַן יִשְׁגִּי הַצְּדִיקִים דַּעַת שְׁלֵמָה וְכוּ', הִדָּא הוּא דְכְּתִיב "וְאֵלֶּה תוֹלְדוֹת יִצְחָק בֶּן אַבְרָהָם", אֵלּוּ הֵם תוֹלְדוֹת הַשְּׁמִיחָה וְהַשְּׁחוֹק שֶׁיְהִיָּה בְּעוֹלָם בְּאוֹתוֹ זְמַן**.

וְעֵתָהּ נְבוֹא לְבָאֵר מְדוּעַ נִקְרָאת פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה חֲכֵמַת הָאֲמֵת, וְכִי תוֹרַת הַנִּגְלָה אֵינָה תוֹרַת אֲמֵת, כְּשֵׁם שֶׁהַרְוָאָה אֲדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה, רוּאָה רַק הָאֲרָה קְלוּשָׁה שֶׁל הַנִּשְׁמָה שִׁיּוּצָאָת דְרַךְ הַגּוּף, וְאֵת עֶצֶם הָאֲדָם שֶׁהוּא נִשְׁמָתוֹ אֶפְלוּ נְבִיא אֵינּוּ יְכוֹל לְרְאוֹת. כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (ש"א טז, ז) **"וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵל שְׁמוּאֵל אֵל תִּבְט אֵל מְרָאֵהוּ וְאֵל גְּבוֹה קוֹמָתוֹ כִּי מֵאֲסִתִּיהוּ כִּי לֹא אֲשֶׁר יִרְאֶה הָאֲדָם כִּי הָאֲדָם יִרְאֶה לְעֵינָיו וַיְהוֶה יִרְאֶה לְלִבּוֹ"**. כֵּן תוֹרַת הַנִּגְלָה הִיא

בְּחִינַת גּוּף שֶׁל הַתּוֹרָה, וְאֵף שִׁישׁ הָאֲרָה קְלוּשָׁה שֶׁל נִשְׁמַת הַתּוֹרָה שֶׁמִּתְגַּלֵּה דְרַךְ הַגּוּף, אִי אֶפְשָׁר לּוֹמַר שְׂרׁוּאִים אֵת הַתּוֹרָה עֲצָמָה, וּמִמִּילָא אֵין זֹו אֲמֵת, דְּחֲכֵמָה זֹו אֵינָה חֲכֵמַת הַתּוֹרָה הָאֲמִתִּית, רַק הָאֲרָה הַיּוֹצֵאת מִהַחֲכֵמָה הָאֲמִתִּית, מַה שְּׂאֵין כֵּן הַלּוֹמַד סוּד רוּאָה אֵת הַתּוֹרָה עֲצָמָה וְלוֹמַד אֵת הַחֲכֵמָה הָאֲמִתִּית שֶׁל הַתּוֹרָה. וְכֵן יֵשׁ עֲנִינִים בְּנִגְלָה שְׂאֵין בְּהֵם פֶּשֶׁט רַק עַל פִּי סוּד, דְּהֵאֲרַת הַנִּשְׁמָה סְתוּמָה בְּמִקּוּם הַגּוּף הַזֶּה, כְּמוֹ שְׂרׁוּאִים בְּגוּף הַגֶּשְׁמִי שִׁישׁ חֲלָקִים שֶׁלֹּא מִתְגַּלֵּה בְּהֵם כְּמַעַט חַיּוֹת הַנִּשְׁמָה, וְחַיִּיבִים לְדַעַת אֵת הַסוּד, כְּדִי לְהִבִּין מַהִי הַנִּשְׁמָה שֶׁל אוֹתָם עֲנִינִים. וְכֵן רואים שֶׁבְּפְנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה אֵין כְּמַעַט קוּשִׁיּוֹת וְתִירוּצִים, וּמִחֲלָקוֹת, הַכֵּל שְׂרִיר וּבְרוּר, כִּי תוֹפְסִים אֵת הָאֲמֵת, וְהַכֵּל מְסִתְדַר בְּלִי קוּשִׁיּוֹת, מַה שְּׂאֵין כֵּן בְּנִגְלָה שֶׁהַאֹר קְלוּשׁ וְקִשָּׁה לְהַשְׁיִיגוֹ, וּבְאוֹת קוּשִׁיּוֹת מִהַקְּלָפוֹת שֶׁמְעַלִּימוֹת אֵת הָאֹר. וְכֵן מְצִינּוּ בַזְהַר (בהעלתך קנג.) **וְעַל יְדֵי סוּדוֹת הַתּוֹרָה שֶׁנִּתְגַּלּוּ עַל יְדֵן "וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם", כְּמוֹ מְלַח שֶׁמִּמְתִּיק אֵת הַבָּשָׂר, כֵּן יִמְתְּקוּ עַל יְדֵי סוּדוֹת שֶׁנִּתְגַּלּוּ עַל יְדֵן כָּל אוֹתָם קוּשִׁיּוֹת וּמִחֲלָקוֹת שֶׁל הַמַּיִם הַמְּרִים שֶׁל הַתּוֹרָה שֶׁבָּעַל פֶּה וַיִּחְזְרוּ לְהִיּוֹת מִיָּם מְתוּקִים**.

וְכֵן מוֹבָא בְּהַקְּדָמַת מַהֲרַח"ו לְסִפְר 'עֵץ חַיִּים' עֶסֶק הַמְּשֻׁנָּה כְּפִי פֶשֶׁטִיָּה אֵין סִפְק שֶׁהֵם לְבוּשִׁין וְקַלְפִּין חִיצוֹנִים אֲצֵל סוּדוֹת הַתּוֹרָה, הַנִּגְנָזִים בְּפְנִימִיּוֹתָהּ. בְּהִיּוֹתוֹ עוֹסֵק בְּחֲכֵמַת הַמְּשֻׁנָּה וְהַתְּלַמּוּד בְּבָלִי וְלֹא יִתֵּן חֵלֶק גַּם אֵל סוּדוֹת הַתּוֹרָה וְסִתְרִיהָ, כִּי הִרִי זֶה דוֹמָה לְגוּף הַיּוֹשֵׁב בְּחֹשֶׁךְ בְּלִתִּי נִשְׁמַת אֲדָם הַעוֹסְקִים בְּתַלְמוּד בְּבָלִי בְּלִבָּד מְגַשְׁשִׁים כְּעוֹנְרִים קִיר בְּלְבוּשֵׁי הַתּוֹרָה.

וְחָשׁוּב לְהוֹסִיף שֶׁכְּשֵׁם שֶׁקַּבְּלָנוּ בְּסִינֵי אֵת הַתּוֹרָה, כֵּן רֶשֶׁב"י גֵּלָה אֵת הַנִּשְׁמָה שֶׁל הַתּוֹרָה, אֲבָל עֲדִין הֵם כָּל אֶחָד לְבַד, וְחִסְרַת הַחֲבוּר בִּינֵיהֶם, הֵינּוּ לְלַמַּד אֵת תּוֹרַת הַנִּגְלָה עַל פִּי יְסוּדוֹת הַקְּבֵלָה שֶׁהִתְגַּלּוּ עַל יְדֵי רֶשֶׁב"י, וְחֲבוּר שְׁתֵּי הַתּוֹרוֹת יְהִיָּה לְעֵתִיד לְבֵא עַל יְדֵי מְלַךְ הַמְּשִׁיחַ הַיּוֹצֵא מְרוּת כְּדִלְעִיל, וְאֵז הַבְּנַת הַתּוֹרָה תִּהְיֶה בְּשִׁלְמוֹת. וְכֵן מְצִינּוּ בַזְהַר חֲדָשׁ (רוּת קד:) שֶׁמְגַלֵּת רוּת הִיא בְּסוּד תוֹרָה שֶׁבְכֹתֵב וְתוֹרָה שֶׁבָּעַל פֶּה שֶׁמִּתְחַבְּרִים בְּבְחִינַת זְוִיג זְכָר וְנִקְבָּה. וְזֶה מְרַמֵּז עַל חֲבוּר הַנִּגְלָה וְהַנְּסִתֵּר יַחַד שִׁיּוּצָא מְזַרְעָה שֶׁל רוּת. וְכֵן מְצִינּוּ בַזְהַר (תְּרוּמָה קעו:) שֶׁהַלּוֹמְדִים אֵת הַסוּד בְּפָנֵי עֲצָמוֹ אֵינֵם מְרַגִּישִׁים תַּעֲנוּג, כְּמוֹ הָאוֹכְלִים חֶטֶה לְפָנֵי טְחִינְתָּהּ, וְהַלּוֹמְדִים סוּד וּמְבִינִים אֵיךְ מִשְׁתַּלְשֵׁלַת תּוֹרַת הַנִּגְלָה, וְכָל הַעוֹלָם הַגֶּשְׁמִי, זוֹכִים לְתַעֲנוּג גָּדוֹל בְּלַמּוּד הַתּוֹרָה. וְכֵן מוֹבָא בְּשֵׁם הַגֵּר"א שֶׁבְּלַמּוּד הַנִּגְלָה בְּלִי הַסוּד הַטְּמוּן בָּהּ אֵין תַּעֲנוּג.

מוֹבָא בְּדִרְשׁוֹת חֲתָם סוֹפֵר' (דף תז) **"כִּי תוֹרָה מֵאֲתֵי תִצָּא"**, אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חֲדוּשׁ תוֹרָה מֵאֲתֵי תִצָּא. פְּרוּשׁ אוֹתָהּ תוֹרָה שֶׁחֲדָשׁ כָּל תְּלַמִּיד חֲכָם בְּדוֹרוֹת שֶׁעָבְרוּ הַנִּקְרָאת תוֹרָה חֲדָשָׁה, הַתּוֹרָה הַהִיא מֵאֲתֵי תִצָּא לְעֵין כָּל יִשְׁמְעוֹ מִפִּי כִּי כָּל דְּבָרֵי חֲכָמִים קְיָמִים. וּמְבַאֵר לְדַבְּרֵינוּ כִּינּוֹן שֶׁיִּחְבְּרוּ אֵת הַנִּגְלָה לְנִסְתֵּר יְגִלוּ אֵיךְ כָּל חֲדוּשֵׁי הַתּוֹרָה שֶׁל כָּל הַדּוֹרוֹת אֲמִתִּים, כִּינּוֹן שֶׁהֵם מְתֵאִימִים לְפְנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה.

מוֹבָא בְּשׁו"ע (או"ח תכה) שֶׁתְּמִיד יְחוּל ל"ג בְּעֶמְרַת בְּיוֹם שִׁיחוּל פּוּרִים. וּמְבַאֵר לְדַבְּרֵינוּ דְּל"ג בְּעֶמְרַת מְגַלָּה אֵת סוּדוֹת

התורה, דרך רש"י שהוא בסוד משה, כמו בפורים שנקנס יין יצא סוד לגלות את סודות התורה, וכשם שרואים בפורים שזכו לקבל את התורה מאהבה עם תענוג, בזכות היין שמגלה את הסוד בתוך הפשט, כך בל"ג בעומר שהוא בחינת פורים זוכים לתענוג בלמוד התורה בזכות הסוד.

מצינו בזהר חדש (תיקונים ככד): שפירת הבינה שנקראת ים החכמה העליונה, משפיעה השפעתה בבחינת גלים. וכן מובא בלק"ת להאריז"ל (תהילים) **"בשוא גליו אתה תשבחם, דע כי כל מציאות גלים אלו הם פלם בסוד השערות, ואלו השערות נעשים גלים**. רואים שגלי הים מסמלים את השפעת הים כמו שערות שמשפיעות את השפעת האדם. לפי זה נראה לבאר את ענין הל"ג – ג'ל שמגלה את סודות התורה. דמובא בלק"ת (עקב יז) **ש"ש משה הוא מבחינת מקור החכמה, "כי מן המים משיתהו" בבחינת ים חכמה עליונה**. רואים שמש"ש נמשך מהים שלמעלה. וכן רש"י שהיה ניצוץ משה היה בבחינת גל שנמשך מים החכמה העליונה **"מן המים משיתהו"**. וכן מצינו בזהר (נשא ככד): **ספר הזהר מן זוהרא דאמא עלאה**. רואים שספר הזהר הוא אור של ספירת הבינה שנקראת אמא עלאה.

מובא בשער הפננות להאריז"ל (ספירת העומר ח"ב קצ) **ובבוא יום ל"ג לעמר אז נתגלה קטנות ב' של אמא שהוא שם אכדט"ם אשר באמא והנה הוא חלוף שם אלהים אשר הוא בחינת רחמים בסוד אלהים חיים**. רואים שבל"ג בעמר יש השפעה מאמא להמתיק את הדינים. ומבאר שם את סוד המתקת האמא ביום זה, שהאותיות הפנימיות של שם **אלהים**, שהן האותיות **לה"י** מתחלפות לאותיות **כד"ט**. כ' לפני ל', וד' לפני ה', וט' לפני י', בגימטריא **ל"ג**, וביחד עם הא' והמ', זה **א"ם ג"ל**. ושמות אלו מתגלים בל"ג בעמר דרך האמא להמתיק את הדינים. והם בסוד הגל שהפריד בין יעקב ללבן היה בסוד תורה. וכן מרמז הא"ם ג"ל על ספירת הבינה שנקראת **א"ם** שמשפיעה את התורה דרך בחינת **ג"ל**, שהוא רש"י. וכן מובא בספר 'עטרת ישועה' (פ' במדבר) **של"ג עמר** בגימטריא **גש"ם**. והשפעת הגש"ם באה מים החכמה העליונה מהמים העליונים, כמובא בגמ' (תענית י). וכן מצינו בזהר (אחרי נט): שהיו באים לרבי שמעון כשהעולם היה זקוק לגשם.

כתוב (תהילים צג, א ואלך) **"הוי"ה מלך גאות לבש וגו' נכון כסאן מאז מעולם אתה: נשאו נהרות ה' נשאו נהרות קולם ישאו נהרות דכ"ם: מקלות מים רבים אדירים משברי ים אדיר במרום ה': עדתיך נאמנו מאד וגו'".** ובימצודת ציון שם **"משברי ים"**, הם גלי הים. וכן הכתוב **"הוי"ה מלך גאות לבש"** ר"ת **גל"ם**. רואים שהשפעת התורה בבחינת **עדות** שמגלה את הנסתר שבתורה, היא בבחינת גלים. וכשם שהגלים יוצאים מן הים ואחר כך חוזרים לים, כך האדם שזוכה לגלי החכמה שלמעלה, צריך ללמד ולשלח תורתו חזרה לים שלמעלה, דלאחר האיתערוותא דלעילא צריך איתערוותא דלתתא להעלות את התורה חזרה למעלה. כפי שמצינו בזהר (תיקונים סא): וכן מצינו בזהר (תיקונים מז).

"אדירים משברי ים", אלו טעמי התורה שנאמר בהם **"כל משברין וגלין עלי עברו"**. וכן מובא בספר 'מחמדי ארץ' ש"משברי" אותיות **מרש"ב**, ומבאר לדברינו דהשפעת הגלים מים החכמה העליונה היא השפעת רש"י. וכן מובא בשער הפננות להאריז"ל (קבלת שבת) שהכתוב **"אדירים משברי ים ר"ת אמ"י**. וכן רואים בגשמיות באזור מירון שמגדלים שם עצי זית רבים, ושמן מסמל חכמה. וכן שמעתי מהרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהר **מירון** בגימטריא **רש"ב"י**. וכן **ל"ג י"ח** הן האותיות שקודם השם **אכדט"ם**, חוץ מהאות א' שאין אות לפניו, דאותיות **ל"ג י"ח** מרמזות על **ל"ג בעמר** שחל ב"ח באיר. וכן **ל"ג י"ח** הן אותיות **גלגל** המרמז על תגלחת השערות ביום זה.

נראה דשרש תבת **תגלחת** היא **גל ח**, היינו גל שבא מהאמא שהיא בחינת ח', לרמז שתגלחת מסירה את החיצונים משערות הראש, והאדם זוכה להתחבר דרך השערות לגלי החכמה מאמא, שבאים מ"השמן הטוב על הראש", ומתחברים לאדם דרך שערות ראשו, כפי שבארנו במאמר 'חשמל נדרים' **ששער** הוא מלשון **שער** ופתח לקבל את השפעות החכמה לאדם. וכפי שהבאנו שם מהרבנו בח"י (במדבר ו, ג), לגבי נזיר. ולכן יום **ל"ג בעמר** הוא יום תגלחת, דיום זה הוא יום מסגל להתחבר לגלי החכמה שבאים מהאמא. ולכן אותיות **גלג"ח** סמוכות לאותיות שם **אכדט"ם**, דשם זה מסמל את הגלים שבאים מאמא כדלעיל. וכן מובא בספר 'עטרת ישועה' (מועדים) שהפסוק **ל"ג** בפרשת תזריע הוא **"והתגלח"** עם ג' גדולה לרמז שבג' ג' מתגלחים ביום הל"ג. ומבאר לדברינו דבארנו במאמר 'חשמל נגעים' שהמצורע צריך להתגלח בגלל אחיזת החיצונים בשערות שלו, ולכן הוא נטהר ביום **השמיני** עם **"ל"ג שמן"**, לרמז שהוא חוזר להתחבר לאמא שהיא בבחינת שמן ושמיני כשנטהר דרך בחינת **"ל"ג"** המרמז על הגל. וזה הסוד של תגלחת **ל"ג בעמר**. ונראה דזה גופא הטעם שראש נקרא **גלגלת** לרמז שהראש מקבל את השפעת הגלים.

מובא בספר 'הלכות ארץ ישראל' מתקופת הגאונים, שיום פטירת יהושע בן נון הוא **ל"ג בעמר**. ורואים קשר בין יום **ל"ג בעמר**, ליהושע בן נון שהיה משפיע את התורה לישראל ממה שלמד ממש"ה רבנו. וכן מובא ב'מגלה עמקות' (ואתחנן יב) שיהושע זכה לגלוי שער הנז"ן של הבינה, לכן הוא נקרא בן נון. ורואים קשר בין יהושע לבינה. וכן מצינו במדרש (ילקוט דניאל תתרט) **"יהב חקמתא לחפימין" זה משה רבנו, "ומנדעא לידעי בינה" זה יהושע בן נון**. וכן הכתוב (דברים א, לח) **"יהושע בן נון העמד" ר"ת בינ"ה**. וכן מצינו בגמ' (עירובין סג:) שיהושע **לן בגלגל בעמקה של הלכה**. ורואים שזכו לזה **בגלגל** המרמזת על בחינת **ג"ל**. וכן אומרים בסליחות **טהר טמאתנו ולמאור תורתך עינינו גל**. ענינו **כשענית ליהושע בגלגל**. ורואים שגלגל מרמזת על גלוי סודות התורה בבחינת גל. וכן מצינו בזהר (השמטות רגג) **"כל הנפש הבאה ליעקב וכו' כל נפש ששים ושש" "ששים ושש" הם ששים מסכתות וששה סדרי משנה**, רואים שהמספר ששים ושש כמנין **גלגל**, קשור עם התורה.

מְצִינּוּ בַּמְדָּרֶשׁ (במדבר ב ג) **"הַבְּיָאֵנִי אֶל בַּיִת הַיְיִן וְדַגְלוּ עֲלַי אַהֲבָה"** זֶה סִינֵי בְּשַׁעַה שֶׁנִּגְלָה הַקִּבְּ"ה עַל הַר סִינֵי יָרְדוּ עִמּוֹ כ"ב רִבְבוֹת שֶׁל מַלְאָכִים. וְהָיוּ פֶלֶן עֲשׂוּיִם דְּגָלִים דְּגָלִים, הַתְּחִילוּ מִתְאַוּיִם לְדְגָלִים. נִרְאָה דְדַגְלָה הוּא ד' גַּל, הַמְרַמֵּז עַל הַשְּׁפָעַת הַגָּלִים מֵהָאֵמָּא שֶׁהִיא בְּסוּד הָאוֹת ד', דְּבִסִּינֵי הַקִּבְּ"ה הַשְּׁפִיעַ אֶת הַשְּׁפָעַת הַתּוֹרָה דְרַךְ הַגָּלִים.

מְצִינּוּ בַּזְהַר (בראשית מ:) שְׁאֲנִיָּה מְסַמְלֵת אֶת הַשְּׁפָעַת הַיָּם. וְכֵן מְצִינּוּ בַּזְהַר (ויחי רמב.) שֶׁהַפְּתוּב **"לְחוֹף אֲנִיֹת"** מְרַמֵּז עַל הַשְּׂכָר שֶׁהִיָּה בְּעוֹלָם הַבָּא, שֶׁהוּא הַשְּׂכָר שֶׁבָּא מֵהַבִּינָה, נִרְאָה דְלִכְּנֹן אֲנִיָּה בְּגִימְטְרִיא ב' פְּעָמִים גַּל, דֶּה־שְׁפָעַת הַיָּם, נַעֲשִׂית דְרַךְ בַּחֲנִינָת גַּל. וְכֵן פְּסוּקִים אֵלוּ הַמְרַמֵּזִים עַל הַשְּׁפָעַת הַחֲכָמָה, הֵם ס"ת אֲנִיָּה. (איוב כח) **"וְהַחֲכָמָה מֵאִין תְּבוּא וְאִי זֶה מְקוֹם בִּינָה"**, (ישעי' ב, ג) **"כִּי מְצִינּוֹן תַּצֵּא תוֹרָה"**. וְכֵן הַפְּתוּב (ירמ' נא) **"הַיָּם בְּהַמּוֹן גְּלִיר"** בְּגִימְטְרִיא רַז. וְכֵן מוּבָא בְּפִרְע' ח לְהֶאֱרִיז' ל (הקדושים ע' קלב) שֶׁהָאוֹתִיּוֹת הַבָּאוֹת אַחֲרֵי שֵׁם אֱהִיָּה הַמְסַמֵּל אֶת אֵמָּא הֵן בּוֹכ"ו, דְשֵׁם בּוֹכ"ו מְרַמֵּז עַל הַשְּׁפָעַת אֵמָּא דְרַךְ שֵׁם אֱהִיָּה. נִרְאָה דְלִכְּנֹן בּוֹכ"ו בְּגִימְטְרִיא גַל לְרַמֵּז שֶׁהָאֵמָּא שֶׁהִיא בַּחֲנִינָת יָם מִשְׁפִּיעָה דְרַךְ בַּחֲנִינָת גַּל.

מְצִינּוּ בְּגַמ' (ב"ק מא:) שְׁחִדוּשֵׁי תוֹרָה נִמְשָׁלִים לְצִיד שְׁשׂוּלָה דְגָיִם מִן הַיָּם. וְכֵן בְּקִינּוֹת לְתַשְׁעָה בָּאָב נֶאֱמַר תוֹרָה תוֹרָה חֲגִרֵי שֶׁק וְהַתְּפָלְשֵׁי בְּאִפְרִים, עַל תּוֹפְשֵׁי מְשׁוֹטֵיךְ וּפּוֹרְשֵׁי מַכְמוֹרִים, מְלַחֵיךְ וְחוֹבְלֵיךְ בְּמִים אֲדִירִים. רואים שְׁלוֹמְדֵי הַתּוֹרָה הֵם בְּבַחֲנִינָת מְלָחִים הַמְנַהִיגִים אֲנִיּוֹת, וּבְבַחֲנִינָת דְגָיִם שְׁפוֹרְשִׁים מַכְמוֹרוֹת. נִרְאָה דְכָשֵׁם שֶׁהֵיָם מִשְׁפִּיעַ הַשְּׁפָעוּתֵי דְרַךְ הַגָּלִים, כֵּן הוּא מִשְׁפִּיעַ אֶת הַדְּגָיִם דְרַךְ חוֹטֵי הַדְּגָיִם. דְרַשְׁתוֹת הַדְּגָיִם וְהַחֲכוֹת עֲשׂוּיּוֹת מַחוֹטִים הַמְרַמֵּזִים עַל הַחוֹטִים הַנִּמְשָׁכִים מֵהַשְּׂמִינִי. וְכֵן חֲפָה בְּגִימְטְרִיא גַל.

כְּתוּב (בראשית מו, טו) **"אֱלֹהֵי בְנֵי לָאָה אֲשֶׁר יִלְדָה לְיַעֲקֹב בְּפָדוֹן אָרֶם וְאֵת דִּינָה בְּתוֹ פֶּל נִפְשׁ בְּנֵי וּבְנוֹתֵי שְׁלֹשִׁים וְשֹׁלֶשׁ"** נִרְאָה דְלִכְּנֹן לָאָה הַבְּיָאָה לְעוֹלָם שְׁלֹשִׁים וְשֹׁלֶשׁ נִפְשׁוֹת כְּמִנְיָן ג' ל, דְלָאָה קְשׁוּרָה לְעוֹלָם הַבִּינָה כְּמוּבָא ב'שְׁעַר מֵאֲמָרֵי רִשְׁב"י לְהֶאֱרִיז' ל (ע' קעב), לִכְּנֹן הִיא מִשְׁפִּיעָה לְעוֹלָם בְּמִסְפַּר ג' ל נִפְשׁוֹת, וְכֵן מְצִינּוּ עַל דּוֹד הַמְלַךְ מִזְרַעָה שֶׁל לָאָה (מלכים א, ב) **"וּבִירוּשָׁלַיִם מְלַךְ שְׁלֹשִׁים וְשֹׁלֶשׁ שָׁנִים"** כְּמִנְיָן ג' ל. וְדוֹד קְשׁוּר עִם הַשְּׁפָעַת הַתּוֹרָה לַעֲתִיד לְבֹא שֶׁהִיא בְּבַחֲנִינָת גַּל כְּדַלְעִיל.

מְצִינּוּ בַּזְהַר (הקדמה א:) סוּד זֶה לֹא נִגְלָה, חוּץ מִיּוֹם אֶחָד שֶׁהִיָּיתִי עַל שְׁפַת הַיָּם, וּבָא אֲלֵיהוּ וְאָמַר לִי רַבִּי יַדְעָתָּ מַה הוּא **"מִי בָרָא אֱלֹהִים"** וְכו', אָמַר לִי רַבִּי דְבַר סְתוּם הִיָּה לְפָנַי הַקִּבְּ"ה וְגַלְיָה בִּישִׁיבָה עֲלִיּוֹנָה וְכו'. נִרְאָה דְלִכְּנֹן שְׁפַת הַיָּם הוּא מְקוֹם מְסַגֵּל לְגַלּוּי סוּדוֹת הַתּוֹרָה דְמְקוֹם הַגָּלִים הַגְּשָׁמִיִּים מְסַגֵּל לְהַשִּׁיג אֶת הַגָּלִים הָרוֹחֲנִיִּים שֶׁמְגַלִּים אֶת סוּדוֹת הַתּוֹרָה שֶׁבָּאִים מִיָּם הַחֲכָמָה הַעֲלִיּוֹנָה. וְלִכְּנֹן אוֹמַר רַבִּי שֶׁמְעוֹן שְׁסוּד זֶה נִגְלָה לוֹ רַק עַל שְׁפַת הַיָּם, דְסוּד זֶה הוּא עַל הָאֵמָּא שֶׁנִּקְרָאת **"מִי"** שֶׁהִיא אוֹתִיּוֹת יָם, שֶׁמִּשְׁפִּיעָה לְתַפְאֶרֶת שֶׁנִּקְרָא **"אֱלֹהִים"**, וְשִׁנְיָהֶם יַחַד הֵם אוֹתִיּוֹת **אֱלֹהִים**, כְּפִי שֶׁמְבָאָר שֵׁם הַזְהַר. וְזֶה אוֹתוֹ סוּד שֶׁל שֵׁם א"ם ג' ל שֶׁהוּא חֲלוּף שֵׁם אֱלֹהִים, כְּפִי שֶׁהִבְאֵנוּ לְעִיל מֵהֶאֱרִיז' ל, וּבִאֲרָנוּ

שֶׁהָא"ם מִשְׁפִּיעָה אֶת הַגַּל. וְכֵן **"אֱלֹהִים"** מְרַמֵּז עַל הַגַּל, דְגַל עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַפּוֹלל בְּגִימְטְרִיא אֱלֹהִים. וְעַל הַסוּד הַזֶּה מוּבָאֵת שֵׁם בַּזְהַר הַלְשׁוֹן: **אֶתָּא רַבִּי אֶלְעָזָר וְכִלְהוּ חֲבֵרַיָא וְאִשְׁתַּחֲוּוּ קַמִּיהּ, בְּכוּ וְאָמְרוּ אֲלֵמָּלָא לֹא אֲתִינָא לְעֵלְמָא אֲלָא לְמַשְׁמַע דָּא דִּי.**

וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'מַחְמַדֵי אֶרֶץ' שֵׁשׁ אֱלֹהִים מְסַמֵּל אֶת הַשְּׁפָעַת אֵמָּא, דְאוֹתִיּוֹת א"ם מְסַמְלֵת אֶת אֵמָּא, וְאוֹתִיּוֹת לה"י ר"ת לְדָה הַרְיוֹן יְנִיקָה, הַמְסַמְלִים אֶת הַשְּׁפָעַת אֵמָּא. וּבִיתֵר בְּאוּר נִרְאָה לְבָאָר מְדוּעַ הַשְּׁפָעַת הַגָּלִים מֵהָאֵמָּא מִתְקַשְׂרַת עִם שֵׁם אֱלֹהִים הַמְסַמֵּל אֶת מִדַּת הַדִּין, דְאֵמָּא הִיא שְׂרַשׁ קוּ הַגְּבוּרָה וּמִינָה דִּינִין מִתְעַרְוּ כְּמוּבָא בַּזְהַר (אחרי סה.), לִכְּנֹן **"מִי בָרָא אֱלֹהִים"** וְא"ם ג' ל הַמְסַמְלִים אֶת הַשְּׁפָעַת אֵמָּא מִתְקַשְׂרִים עִם שֵׁם אֱלֹהִים. וְכֵן הַתּוֹכַחָה כְּתוּבָה בְּתוֹרָה בְּפִרְשַׁת בַּחֲקֵתִי, וּבְפִרְשַׁת פִּי תְבֹא, שֶׁהֵן הַפְּרִשְׁיּוֹת הַג' ל וְהַנ' שְׁבַתוֹרָה, דְעַנְיָן הַתּוֹכַחָה וְהַקְּלָלוֹת בָּא מִצַּד הַדִּין. וְכִיּוֹן שְׂרַשׁ הַדִּין בָּא מֵהַגַּל הַנִּמְשָׁךְ מֵהַנ' שְׁעָרֵי בִּינָה, לִכְּנֹן זֶה נִכְתַּב בְּפִרְשָׁה הַג' ל. וּבְפִרְשָׁה הַנ'.

וְכֵן מְצִינּוּ בְּגַמ' (סוכה מה:) **אָמַר רַבִּי חֲזַקִּיָּה, אָמַר רַבִּי יִרְמְיָה מְשׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, יְכוּל אֲנִי לְפָטֵר אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ מִן הַדִּין מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָאתִי וְעַד עַכְשָׁיו. וְאֲלֵמָּלִי אֶלְעָזָר בְּנֵי עַמִּי, מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם וְעַד עַכְשָׁיו. וְאֲלֵמָּלִי יוֹתָם בֶּן עֲזִיָּהוּ עַמְנוּ, מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם וְעַד סוּפּוֹ.** וּמְבָאָר לְדַבְרֵינוּ כִּיּוֹן שֵׁישׁ לְרִשְׁב"י חֲבוּר לְאֵמָּא עֲלָאָה שֶׁמְמַנָּה שְׂרַשׁ הַדִּינִים, הוּא יְכוּל לְהַמְתִּיק אֶת הַדִּינִים בְּשִׂרְשָׁם, שֵׁשׁ הֵם רַחֲמִים גְּמוּרִים. וּמְרַמֵּז בְּזִמְר 'וְאִמְרַתֶּם כֹּה לַחִי', צִדִּיק יְסוּד הָעוֹלָם, גְּלָה מְדַרְשׁ הַנְּעָלָם, יְכוּל לְפָטֹר הָעוֹלָם, אֲדוּנָנוּ בֶּר יוֹחָאִי. הִיָּינוּ כִּיּוֹן שְׂרַבִּי שֶׁמְעוֹן הוּא יְסוּד שֶׁמִּתְחַבֵּר לְאֵמָּא לְגַלוֹת מְדַרְשׁ הַנְּעָלָם, לִכְּנֹן יְכוּל לְפָטֹר הָעוֹלָם.

וְכֵן רואים בְּמִזְמוֹר 'לְמִנְצַח בְּנִינּוֹת' שֵׁישׁ בּו מ"ט תְּבוֹת כְּנָגֵד יְמֵי הַעֶמֶר, יוֹם ל"ג בְּעֶמֶר הוּא כְּנָגֵד תְּבוֹת אֱלֹהִים. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' שְׁמוּאֵל אֲנָגֵל שְׁלִיט"א שְׁבַתוֹת אֲנָא בְּכַח יוֹם ל"ג בְּעֶמֶר הוּא כְּנָגֵד תְּבוֹת נִהַל שֶׁהִיא בְּגִימְטְרִיא אֱלֹהִים. וְכֵן הַחֲסָדִים וּגְבוּרוֹת שֶׁל יוֹם זֶה שְׁנִדְחִים לְהוֹד שְׁבַהוּד מְרַמֵּזִים עַל מִדַּת הַדִּין, דְהוּד הוּא דִּין. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'מַחְמַדֵי אֶרֶץ' שֶׁהוּד מְרַמֵּז עַל סוּדוֹת הַתּוֹרָה, כְּמוּבָא ב'בַּעַל הַטּוֹרִים' (במדבר כז, כ) **"מֵהוֹדֵךְ בְּגִימְטְרִיא הַסוּד.** לוֹמַר לָךְ שְׁמַסֵּר לוֹ סוּד הַמְרַכְבָּה וּמַעֲשֵׂה בְרָאשִׁית.

מְצִינּוּ בְּגַמ' (יבמות קכא.) תְּנִיָּא א"ר גְּמַלְיָאֵל פְּעַם אַחַת הִיָּיתִי מְהַלֵּךְ בְּסַפִּינָה וְרֵאִיתִי סַפִּינָה אַחַת שֶׁנִּשְׁבְּרָה, וְהִיָּיתִי מְצַטְעָר עַל תְּלַמִּיד חָכֵם שֶׁבָּה וּמְנוּ רַבִּי עֲקִיבָא, וְכִשְׁעֵלִיתִי בִּישְׁבָּה בָּא וַיִּשָּׁב וְדָן לְפָנַי בְּהַלְכָה, אִמְרַתִּי לוֹ בְּנֵי מִי הַעֲלַךְ אָמַר לִי דָף שֶׁל סַפִּינָה נִזְדַּמְּן לִי וְכָל גַּל וְגַל שֶׁבָּא עָלַי נַעֲנַעְתִּי לוֹ רֵאשִׁי. נִרְאָה דְלִכְּנֹן הוּא נִצַּל עַל יְדֵי דָף שֶׁל סַפִּינָה לְרַמֵּז שֵׁישׁ לוֹ חֲבוּר לֵיָם דְרַךְ בַּחֲנִינָת הַסַּפִּינָה הַמִּתְחַבְּרַת לֵיָם. וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁם הַמְהַר"ם שְׁפִירָא מְלוּבְלִין שְׁדָף שֶׁל סַפִּינָה מְרַמֵּז עַל דְּפִי הַגַּמ'. וּמְבָאָר לְדַבְרֵינוּ דְחֲבוּרוֹ שֶׁל ר' עֲקִיבָא לְבִינָה הִיָּה דְרַךְ הַתּוֹרָה. וְכִפִּי שֶׁהִבְאֵנוּ בְּמֵאֲמָר 'חֲשַׁמֵּל סֵלָם' שֶׁר' עֲקִיבָא זָכָה לְשַׁעַר הַנּוֹן שֶׁל הַבִּינָה בְּחִיּוֹ, וְזֶה שְׁאֲמַר ר' עֲקִיבָא שֶׁעַל כָּל גַּל וְגַל נַעֲנַע

בראשו, דכל חייו היה קשור לגלים אלו ומנענע להם ראשו, לכן זכה לנצל.

מובא בספרי ה'בן איש חי' שגל הוא בחינת יסוד נוקבא, כמו שכתוב (שה"ש ד, יב) **"גן נעול אחתי כלה גל נעול מעין חתום**, ומבאר לדברינו דים הוא בחינת אמא, וגלי הים שמסמלים את השפעת הים הם בחינת היסוד דאמא, שממש היא משפיעה את השפעת הלידה, ואת השפעת החלב שבא מהדם שביסוד שנועך ונעשה חלב.

מצינו במדרש (אוצר המדרשים ע' שד, ד"ה מנין שכל) **לשון ופה נמשלו בים ובגליו, כשם שהים, גל שבו מתגבר ועולה, כך הפה לשון שבו מתגבר ועולה, כשם שגל הים מצפצף, כך לשון הפה מצפצף, כשם שגל הים ממונו כך לשונו של אדם מתיראין ממנו**. רואים שפה ולשון נמשלו לים וגליו. נראה דכשם שהפה והלשון מגלים את פנימיות האדם על ידי הדבור, כך בעולם, הים וגליו, מגלים את פנימיות החכמה העליונה. וכן בתפלת "נשמת" נאמר **ולשונונו רנה כהמון גליו**.

מובא ב'שער הפסוקים' להאר"ל (וירא ע' נא) שכשם שיש זיווג בין זכר ונקבה, יש זיווג מיניה וביה בתוך הזכר ובתוך הנקבה, להוליד את המיין דכורין אצל הזכר, ולהוליד את המיין נוקבין אצל הנקבה. זיווג זה הוא משל לזיווג אבא ואמא בסוד מח החכמה שמתפשט עד החיך, שמזדוג עם מח הבינה שמתפשט עד הגרון, והלשון היא בחינת היסוד של אבא ושל אמא שמזוגים. ולפי זה נראה לבאר את סוד הגלים, דפה מסמל את ים החכמה ששם יש זיווג תמידי של אבא ואמא בלי הפסק, וההשפעה יוצאת מהיסוד דאמא שהוא בחינת לשון, וכיון שגלי הים הם בחינת הלשון, הרי הם בחינת היסוד דאמא, שמשפיע את שפע הים.

ונראה דגלי הים הנמצאים בלב ים מסמלים את היסוד שמזוג את החכמה ובינה. והגלים המתחברים ליבשה מסמלים את ההשפעה שיוצאת מהיסוד דאמא, בבחינת לידה וחלב לעולמות שתחתיה.

נראה דלכן יש לילודת זכר **"ל ימי טהרה דם טהר, ופעמים ג"ל לילודת נקבה, (ע' ריש תזריע)**. דילודת מתקשרת ליסוד נוקבא בזמן הלדה כדבארנו במאמר 'חשמל חטא', והתקשרות זו משפיעה עליה את בחינת הגל, גל ימי טהרה. ובחינה זו מתגלה בדם היסוד של האשה שנהיה דם טהור. וכן **"גלים" מרמזים** בכתוב (ויקרא יב, ד) **"ושלשים יום ושלשת ימים תשב בדמי טהרה בכל קדש לא תגע"** בדלוג הפוך של ז' אותיות.

מובא בזמר 'בר יוחאי' **במערות צורים שעמדת, שם קנית הודך והדך**. רואים שבזכות המערה רשב"י זכה לסודות התורה, כפי שהבאנו לעיל מ'בעל הטורים' שהודך מסמל את תורת הסוד. ומובא בספר 'באורי אגדות אפיקי ים' (ב"ב נח). בשם הגר"א שכשם שהר מסמל את יסוד הזכר, כך מערה מסמלת את יסוד

הנקבה, **מערה מלשון ערוה**. ומבאר לדברינו כיון שרשב"י קבל את סודות התורה מיסוד אמא, היה זה במערה המסמלת את יסוד אמא. וכן מובא ב'ערוך השלחן' (תצ"ג, ז) שרשב"י יצא מהמערה ביום **"ל"ג בעמר**. יוצא שביום הזה היה **גלוי** המערה ויצאת הסודות מיסוד אמא החוצה לעולם. וכן מובא בספר 'לבנת הספיר' מבנו של ר"י החסיד (פ' בראשית) שרשב"י הסתתר באותה מערה בה ה' התגלה למשה ולאליהו הנביא. ומצינו בגמ' (פסחים נד.) **עשרה דברים נבראו בערב שבת בין השמשות, וכו', ומערה שעמד בה משה ואליהו**. רואים שמערת רשב"י היתה מקום גבה מאד. וכן המלאך מטטרון שהיא בחינת רשב"י ומשה כדלעיל, בגימטריא **מערה**. וכפי שבארנו במאמר 'חשמל יצירת' שמלאך מטטרון הוא בחינת תפארת המתחברת לאמא עלאה. וכן מובא בספר 'מחמדי ארץ' **שמערה** ר"ת משה עקיבא רשב"י האר"י, דרכם השתלשלה תורת הסוד לעולם.

וכן מעשה לוט עם בנותיו שממנו יצא מלך המשיח שמגלה את סודות התורה, היה במערה, כמו שכתוב (בראשית יט, ל) **"ויצל לוט מצוער וישב בהר ושתי בנותיו עמו כי ירא לשבת בצוער וישב במערה הוא ושתי בנותיו"**. וכן במעשה בעז ורות שהיה המשך המעשה של לוט עם בנותיו להוליד את המשיח, מובא בספר 'גלגל החיים' מהרה"ג ר' יוסף הכהן שליט"א שהכתוב (רות ג' ז) **"ויבא לשכב בקצה הערמה"**, אותיות המערה.

וכן סגית רשב"י במערה שבה זכה לגלוי סודות התורה היא במסכת **שבת, דף ל"ג**, לרמז שבחינת **שבת** ובחינת **גל** מגלות את סודות התורה, דמצינו בזהר (נשא קמ"ד): **רבי יהודה קארי ליה לר' שמעון שבת דכלהו שיתא יומי מינה מתברכין**. ורואים שרשב"י הוא בחינת שבת. וכן מובא בספר 'אמונות עתיך' (תש"ס ע' רמה) **שמעון בר יוחאי בגימטריא שבת**. וכן **רבי שמעון בר יוחאי** בגימטריא **רזא דשבת**. ולכן הלכה כרשב"י בכל מסכת שבת, כמובא בגמ' (שבת קנז). ובסוף הסגיא במסכת **שבת, דף ל"ג**, מובא על רבי שמעון, **חזייה ליהודה בן גרים, אמר, עדיין יש לזה בעולם, נתן בו עיניו ועשהו גל של עצמות**. ושוב רואים איך רבי שמעון פעל בכח הגל.

מובא בספר 'גלגל החיים' מהרה"ג ר' יוסף הכהן שליט"א שמובא בסדר הדורות שיהודה בן גרים היה גלגול המצרי שהרג משה, וכיון שרשב"י היה גלגול משה, הוא הרג את יהודה בן גרים, כמו שבגלגול הקודם הוא הרג את המצרי. ונראה להוסיף שלכן רשב"י אמר על יהודה בן גרים כשיצא מהמערה, **עדיין יש לזה בעולם**, כיון שבגלגול הקודם הוא קודם הרג את המצרי, ואחר כך ברח, כך היה צריך להיות כאן, קודם להרג את יהודה בן גרים שהלשין עליו למלכות, ואחר כך לברח, לכן הוא התפלא שעדיין הוא בעולם דלפי הסדר הוא היה צריך למות קודם שברח רבי שמעון למערה. וכשם שמשה הרג את המצרי בשם המפרש, כך רשב"י הרג את יהודה בן גרים בכח הגל הקשור עם שם אלהים כדלעיל.

"סוד החשמל"

מתקריב לך תעצ"ה הק' להרהר והכר"א.
האם אתה מוכן?

קץ הגאולה האחרון [בעתה] לפי רבי שמעון בר יוחאי בספר הזהר הקדוש שנת תשע"ב

שתהיה ימות המשיח, "ותתר" מרמז על שנת תת"ר, בתחלת האלף השביעי שתהיה הזמן של לעתיד לבא. וכן שמעתי מאחי הרה"ג ר' משה שליט"א שתשע"ב ר"ת תהא שנת עת בעתה. וכן שמעתי מהרה"ג ר' שלמה ברייער שליט"א שהכתוב "בשנת היובל הזאת תשבו איש אל אחזתו" ס"ת בגימטריא תשע"ב.

וכן מובא בלקוטי תורה להאר"ל (מקץ) "ויהי מקץ שנתים ימים וכו', גימטריא תשל"ו, והוא נקרא קץ הימין למעלה. והרב גלזרסון מבאר שאם ל"ו שנה נמשכת התגלות קץ הימין למעלה, צריך עוד ל"ו שנה להתגלות קץ הימין למטה. ושוב נקבל את תשע"ב.

קץ הזהר דבעתה

הזהר מדבר על קץ דבעתה, שמש"ח ח"ב לבא מצד שהגיע הזמן, והקץ הוא תהליך של מאה שנה כפי שמבאר. [לשון הזהר פרשת וירא דף קיט ע"א. ההערות על פי מפרשי הזהר והקדמות ספרי 'ם החכמה' מהגר"מ מורגנשטרן שליט"א עם קצת תוספת.]

רבי שמעון פתח ואמר, "זוכרתי את בריתי יעקוב", מלא בוא"ו אמאי, אלא בתרין סטרין איהו נזא דחכמתא, חדא דאיהו נזא דנזא דחכמתא, אתר דשרי בה יעקב, אבל האי קרא על גלותא דישראל אתמר, דכד אנון גו גלותא, ההוא זמנא דיתפקדון בית יעקב יתפקדון ברזא דוא"ו, ואיהו באלף שתיאתא. ופקידה ברזא דוא"ו, שית רגעי ופלג עדו, ובזמנא דשתין שנין לעבורא דנשא באלף שתיאתא, יקים אלה שמיא פקידו לברתה דיעקב. [הזהר מדבר על תהליך של גאולה בעתה שנמשך מאה שנה, כאשר ששים השנים הראשונות נקראות עבורא דנשא שהיא דלת המסתובבת על צירה בסוד משיח בן יוסף שפותח את השפע וסוגר. לפי הקדמות ספרי 'ם החכמה', התחילו מאה השנים בשנת ת"ש שאז התחילו מאה שנים חדשות מבריתא העולם, ופרצה השואה שבה סימו את ברור הניצוצות מכל המקומות בהם עם ישראל חנה ברב שנות גלותם, כפי שרואים שברב המקומות כמעט לא נשארו יהודים. וכן

שהיא הגדרת הפסוקים והזהר והרמב"ן לגאולה כפי שמאריך שם שזה זמן מנחה גדולה, וזמן להכניע את הערב רב. ואת הערביים. וכן כתוב "ערב וידעתם כי ה' הוציא אתכם מארץ מצרים". וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יעקב ויטריאל שליט"א שהכתוב (זכריה יד, ז) "והיה לעת ערב יהיה אור". בגימטריא תשע"ב.

מובא בפרוש הגר"א לתקוני זהר (תיקון כא) כל המבול והמעשה דשליחות יונה מתפרש הכל על הגלות והגאולה. וגם כאן מרמז בכתוב (בראשית ת, ז) "ויחל עוד שבעת ימים אחרים וגו', [אותיות תשע"ב]. וכתב אליו היונה לעת ערב [בגימטריא תשע"ב] והנה עלה זית טרף בפיה וידע נח כי קלו המים מעל הארץ".

(ורואים את הלשונות הדומים שמקשרים את הערב לידעה.)
וכן מובא בספר 'מחמדי ארץ' מהרה"ג ר' חיים עדני שליט"א כתב המלבים על הפסוק (מיכה ז, טו) "ארצנו נפלאות היינו לעתיד לבא. ובתרגום יונתן בן עוזיאל תרגם 'אחזינון פרישן' שהוא בגימטריא תשע"ב. ובדרך רמז תהא שנת חסד בגימטריא ע"ב. וכן ע"ב נרמז בכתוב (ישעי' ס, כב) "בעתה אחישנה".

וכן תשע"ב מרמזת בכל מקום שכתוב "וביום השביעי שבת" בדלוג הפוך של שתי אותיות. כמו כן שמעתי בשם הרה"ג ר' זילברמן זצ"ל מהרבע היהודי שיש להם מסרת מהגר"א על שנת תשע"ב כשנת קץ, היוצאת מפסוקי שירת האזינו. וכן ה' אלפים תשע"ב בגימטריא ביאת המש"ח. וכן ה' אלפים תשע"א ר"ת של כל מקום שכתוב "תעוררו את האהבה עד שתתפץ", דשנה זו היא זמן לעורר את האהבה. וכן מובא בשם הרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א שהכתוב (ירמי' ל, ז) "ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע". בגימטריא תשע"א, ועה"כ תשע"ב. וכן שמעתי שיש רמז בגמרא (שבת קיג:) שדורשת את הפסוק שנאמר על רות שממנה יוצא מלך המשיח (רות ב, יד) "ותאכל" בעולם הזה, "ותשבע" לימות המשיח, "ותתר" לעתיד לבא. "ותאכל" בגימטריא תאנה, המרמזת על עץ הדעת שאותו אוכלים בעולם הזה, עד שיתקן בימות המשיח. "ותשבע" מרמז על שנת תשע"ב

מצינו בזהר (ואתחנן ער) "אוי לנו כי פנה היום פי ינטו צללי ערב", יום וצל הוא סוף גלותא, ושיעורא דהאי צל שית קמצינ ופלגא. וכעין זה מצינו גם בזהר (ויקרא טו) ודא בגלותא בתראה הוא כהאי ארז דאתעכב לסלקאה, ומשעתא דסליק עד דקאים בקיומיה הוא יומא ושירותא דיומא אחרינא עד דעביד צל בנהורא דיממא. ומפרש הגר"א שם ורוצה לומר אלף שנה של הגלות, ועוד חצי היום עד חצי שעה אחר חצות, שאז מתחיל היום להעריב. וכן מפרש ה'מתוק מדבש' שית קמצינ ופלגא פרושו שש שעות וחצי ביום השישי, שאז נפר כי נטה הצל למערב. ואם נחלק את האלף השישי 24 שעות, ונכפיל ב8 וחצי, נקבל את סוף תמוז תשע"א. שעל זה אומר הזהר בשני מקומות סוף גלותא.

וכן מצינו בזהר (תיקונים סז) תיקוני זוהר חדש (קטו) שהקץ האחרון גבוא דרך שם ע"ב, הנרמז במאמר חז"ל על הכתוב (ישעי' סג, ד) "כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה". ללבי גליתי לאברי לא גליתי. ומבאר הזהר שם "ללבי" בגימטריא ע"ב. ובגימטריא "ויכלו". לרמז על הקץ שיבא משם ע"ב. וכן מצינו בזהר (פנחס ריט:) שהכתוב "מלחמה לה' בעמלק", ר"ת בגימטריא ע"ב. (עיי' בבראשית רבה יד מט).

וכן מצינו בזהר בשני מקומות (אחרי סח. פנחס רמט. ובפירוש הגר"א שם ועל הזהר פקודי רנה:) שיש שבעים שנים של חבלי משיח, בסוד שבעים קולות של יולדת. ואחר כך יש ב' שנים בסוד הלדה עצמה כנגד ב' דלתות של היולדת. והגר"א (על הזהר פנחס ריט:) מחבר את דברי הזהר בכל המקומות עם הזהר של תהליך מאה שנה שנביא לקמן, שכלם מכונים לשנת תשע"ב. ולפי זה יוצא שהשנים תשע"א תשע"ב הן בסוד לידת משיח, וסוף תשע"ב תהיה ביאת המשיח.

וכן מובא בסוף הספר 'ואשר תבאנה גידוי' מאמר מהרה"ג ר' צבי קושלבסקי שליט"א על קץ הזהר של שנת תשע"ב. ומבאר שם באריכות שלאחר ערב שנים מהבקר של היום השישי, [שמתחיל בשנת 5500] אנוחנו נכנסים להגדרת ערב של ערב שבת.

יהדות המזרח יצאה מהארצות בהם חנו היהודים ברב שנות גלותם. כל זה שיך לתקופת משיח בן יוסף שתפקידו לסיים את הברורים בכל המקומות. ובמקביל התחילה בתחלת המאה תנופה גדולה בבניית ארץ ישראל בין על ידי יהודים, ובין על ידי ערבים שבונים פניכול לעצמם, וברור לכל שכל זה מיעד עבור בני ישראל שישובו לארצם בקרוב. כל זה שיך לתקופת משיח בן יוסף שתפקידו להכין את הפלים הגשמיים לקבל את אורות הגאולה. והכנה לגאולה אינה אתחלתא דגאולה כפי שטעו אחרים, כמו שצחצוח המנועלים לשבת אינו אתחלתא דשבת, ואין כאן המקום להאריך. [אין כאן פונה להנסי לענין זהותו של משיח בן יוסף שהוא אחד מצדיקי הדור או כמה מהם, שדואגים לפעל ברוחניות ובגשמיות את כל הענינים שהזכרנו ועוד רבות שלא הזכרנו.]

ומההוא זמנא עד דיהא לה זכירה שית שנין ופלגא, ומההוא זמנא שית שנין ופלגא אחרניו, ויזדוגון בלהון עממיא על ברתיה דיעקב לאדחתיא לה מעלקא, ועל ההוא זמנא כתיב "ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע". [כאן מדבר הזהר על שתי תקופות נוספות של שש וחצי שנים כל אחת, שלפי ים החכמה התכלית של תקופות אלו היא לחבר משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, בהתפשטות למוד פנימיות התורה, ורבי לומדי התורה בכל אתר ואתר בסוד צמח דוד. כמו כן מצאן הזהר שסמוך לגמר השבעים ושתים יתעוררו אמות העולם נגד ירושלים ותהיה "ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע", מה שלצערנו כבר רואים בימינו שארה"ב יוצאת נגד ירושלים.]

בשבעין ותלת, כל מלכי עלמא יתפנשונו לגו קרתא רבתא דרומי, וקדשא ברין הוא יתער עליהו אשא וברדא ואבגי אלגביש ויתאבדון מעלקא. [כאן מדבר הזהר על עשרים ושבע השנים עד סוף המאה, שבשנת השבעים ושלוש תתחיל המלחמה על ירושלים והקב"ה ימטיר על אמות העולם אבגי אלגביש, ותתחיל תקופה של משיח בן דוד שיתעורר להלחם מלחמות ה', ומלחמות אלו תמשכנה עשרים ושבע שנים עד סוף המאה, ואז יהיה היחוד השלם וקבוץ גלויות השלם. וכן גוג ומגוג עם המילים

והכולל בגימטריא ע"ג. וכן המספר ג' בולט בגוג ומגוג. וכן הפתוח "והיתה גאלתו עד תם שנת" ר"ת תשע"ג. וכן הפתוח שהתרגום יונתן מפרש על גוג ומגוג (דברים לב ט) "ראו עתה כי אני הוא ואין אלהים עמדי" בגימטריא תשע"ג.]

וכן מובא בפרוש הרמב"ן על שיר השירים (שה"ש ח, ב הובא בכתבי רמב"ן ח"ב הוצאת מוסד הרב קוק) "האלף לך שלמה" רמז בכאן על ימות המשיח שיהא אלף שנים, הוא האלף הששי משנות עולם, "ומאתים" מן האלף הזה לנוטרים את פרו" לשומרי שכר התורה והמצוה, רצה לומר שיהיה תחית המתים באלף הששי קודם מאתיים שנה, ותגלה הגאולה והישועה. רואים שהרמב"ן למד מהפסוק "ומאתים לנוטרים את פרו" שלפחות מאתיים שנה בתוך האלף הששי תהיה תקופת שכר שתבא לאחר סיום תהליכי הגאולה. ואם תקופת גאולה בעתה היא 100 שנה כפי שהבאנו מהזהר הרי היא התחילה בשנת ת"ש.

וכן מובא בשם ראש ישיבת מיר הגרא"י פינקל זצ"ל, הובא בהקדמת הספר 'תמר דבורה' שנדפס בשנחאי בשנת תש"ה, שבשנת ת"ש כשפרצה השואה התחילה תקופת גאולה בעתה. כעין זה מובא בשם האדמו"ר מקלויזנבורג זצ"ל (גליון 'בצילא דמהמנותא' צאנו אמור תש"ע) שבשואה התחיל זמן דבעתה, וכן מובא שם בשם ספר 'תולדות יעקב יוסף' פרשת כי תשא בשנת תש"א היא שנת קץ. וכן מובא שם בשם האדמו"ר מתולדות אהרן זצ"ל שאחרי השואה אינו עולה בשם זמן, רק דחיה לתקן פמה ענינים, כמו שבעת ימים של מתושלח קודם המבול.

וכן מובא בספר 'לקט רשימות' מהמשיח דליקוואד ר' נתן וואכטפויגל זצ"ל (עניני בית המקדש) בשם הרה"ג ר' אהרן קוטלר זצ"ל שבשעת מלחמת העולם הראשונה היו כמה ששאלו את החפץ חיים' אם זו מלחמת גוג ומגוג, וענה לכלם שאחרי מלחמה זו יהיה הפסק, אחר כך שוב תהיה מלחמה, ושוב יהיה הפסק, ואחר כך שוב תהיה מלחמה, ועם מלחמה זו יבא משיח. (דברים אלו מובאים גם בספר 'לב אליהו' סוף ח"א מהגרא לאפיאן זצ"ל בשם הגרא וסרמן ה"ד ששמע מה'חפץ חיים', ושם כתוב שה'חפץ חיים' אמר שמלחמת גוג ומגוג עצמה תתחלק לג' מלחמות. וכפי שידוע שהגרמנים רצו לעלות לירושלים. ועיין במלבי"ם דניאל ז שמבאר את קץ דניאל על שנת תרע"ג שהיתה ערב מלחמת העולם הראשונה.)

וכן מובא בספר 'לקט רשימות' שם שיש לו קבלה איש מפי איש מרבי יהושע לייב דיסקין זצ"ל שבמלחמה האחרונה קודם ביאת המשיח ינצלו כל היהודים החרדים לדבר ה' שמבדלים מן העמים.

וזו לשון ה'לשם' (הקדמות ועשרים' דף קו) שיעור העטרה על היסוד הוא ידוע לכל טועמי טעם עץ החיים, והרי הוא גם כן משך זמן רב, וכל אותה הזמן הוא הפל הקץ דבעתה, וזהו פשטות הפתוח "אני ה' בעתה אחישנה", הפתוח מבטיח שלא ימשך כל הזמן כלו דבעתה, אלא שיש עת הפדיון, והרי יתקיימו שניהם "בעתה אחישנה". וזהו גם כן מה שנאמר "כי בא יבא לא יאחר", שלא יאחר עד סוף כל הזמן דבעתה כלו חס ושלוש, אלא שיהיה אחישנה גם כן. אבל כל זה הוא רק כשיגיע העטרה לשפולו. נראה דה'לשם' מרמז על שפול היום כשהצל נוטה למערב, לאחר שש שעות וחצי, כפי שהבאנו לעיל מהזהר על סוף תמוז תשע"א. וכן קץ דניאל "עדן ועדנין ופלג עדן" מרמז על זמן זה. "עדן" כנגד אלף החמישי. "ועדנין" כנגד שני זמנים באלף השישי, הלילה, ועד חצות. "ופלג עדן" כנגד החצי שעה שאחר חצות. (עייני בספר 'יושר לב' מבעל המשנת חסידים, ובפתיחה לספר 'דרכי נועם' שפרסמו קץ על שנת תקמ"א, כי חילקו את האלף השישי 12 שעות במקום 24 שעות, ולפי זה יוצא זמן מנחה גדולה שהצל נוטה למערב בתקמ"א, ועיין בשו"ת חת"ס ח"ו סא. ובאו"ח ויקרא ו ב שצריך לחלק את האלף 24.)

עין בגירסת הגרא"א על המכילתא (שמות יד, כ), ובמדרש תלפיות ערך גוג, שמלחמת גוג ומגוג תחל ג' שעות קודם הנץ החמה של הושענא רבא, ותמשך ג' שעות בלבד. ועל זה אנו מתפללים הושענא שלש שעות. ואם נחבר דברים אלה לדברי הזהר שהבאנו, יוצא שיום הושענא רבא תשע"ג צפוי להיות יום מלחמת גוג ומגוג.

(וכן הראו לי ספר 'תרבות המאיה והיהדות' מפרופסור הארליק והרב גלזרסון, שמביאים תרבויות של גוים מלפני יותר מ2000 שנה שהתייחסו לשנת 2012 למינים כסוף העולם, ובו הם סיימו את הלוח שלהם. וכן מביאים שם שעל פי מדע האסטרונומיה, עומד לחול שנוי גדול בשנת 2012 שלראשונה יקבל כדור הארץ אנרגיה באפן ישיר מקו ההובט, שהוא הקו שנותן את האנרגיה לשמש וכוכבים וכו'. ולא כמו תמיד שכדור הארץ מקבל רק דרך השמש וכוכבים. ומביא שם תגליות מדעיות גדולות נוספות, שמיעדות לשנה הזאת.)

נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים.

נא להפיץ מאמר זה לזיכוי הרבים

הערה: מאמר זה אין מטרתו להיות ממחשבי קיצין ח"ו, ובפרט שמאמר זה מחשב קץ דבעתה שמישח חייב לבא, והטענה נגד מחשבי קיצין היא נגד מחשבי קיצין דאחישנה, שחוששים שמה לא יבא ותפגם האמונה. כל הטענות האלו לא שייכות כלל לקץ דבעתה. ועיין במאמר הגאולה לרמב"ן (שער ד' בכתבי רמב"ן הוצאת מוסד הרב קוק) שבאחרית הימים מותר לחשב קיצין, ומתייחס כבר לדורו כזמן אחרית הימים, ומחשב שם קץ. וכן מובא ברש"י (דניאל ח יד) ואנו נוחיל להבטחת מלכנו קץ אחר קץ, ובעבור קץ הדורש נודע כי טעה במדרשו, והבא אחריו יתור וידרוש דרך אחרת. מאמר זה תכליתו לעורר את הקורא שזה הזמן האחר לקבוע עתים לעסוק בפנימיות התורה כל אחד לפי ערכו, ולא לדחות אפילו ביום אחד. אין שום עצה לעבור את תהליכי הגאולה ברחמים ובחסדים רק על ידי לימוד הענינים האלו, כמפורש בדברי הזהר פרשת נשא, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מגולתא ברחמי'. [לא מוזכר בחז"ל שכתוב שאם כל עם ישראל עושים תשובה, הגאולה תבא ברחמים, מוזכר שתשובה מביאה את הגאולה, אבל לא מהזכר אם בדין או ברחמים. מאידך לגבי העצה של לימוד פנימיות התורה מוזכר שזה מביא את הגאולה ברחמים.] כמו כן מי שיכנס לפנימיות לאחר גילוי המשיח בימים שנאמר עליהם "אין לי בהם חפץ", אינו דומה כלל למי שנכנס ללימוד הפנימיות בזמן הגלות.

וגם אין מדינת ישראל יתור לקיצין, ואתה חושב אולי יש פירושים אחרים בשבעת המקומות שהבאנו מהזהר, מותר לך לחשוש מצד הספק אולי זה אמת, והרי מלחמת גוג ומגוג היא פיקוח נפש של כלל ישראל, [עייני בתיקוני זהר מח: שבגוג ומגוג הים הגדול יקבל צבע אדום מרוב דם שישפך. ועיין בפסוקים בזכריה יג, ח, ששני שליש מהעולם לא ישרוד את המלחמה] וגם על ספק פיקוח נפש מחללין את השבת, וביכולתך להציל רבים מישראל על ידי קיום דברי חז"ל ללמוד ענינים של פנימיות התורה, ובפרט ללמוד בספר הזהר הקדוש. בס"ד הופיעה ויצאה לאור המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר 5 כרכים]

המחיר במבצע עד גמר המלאי 80 שקל בלבד לסט. ניתן להשיג בטל: 0573109982. או בפקס 0737254480. או במייל fish@neto.net.il

**בעזרת השם יתברך
הופיע ויצא לאור
ספר 'סוד החשמל' ה' חלקים
לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתה**

קרוב לארבעת אלפים עמודים ברוב פאר והדר.
הספר מנוקד וההדפסה מאירת עינים.
מאמר 'פתח לסדור הרש"ש' מורחב עם ציורים וביאורים חדשים.
מאמר 'סוד החצי' מועשר בהרבה הוספות חדשות.
מאמרים חדשים שטרם ראו אור.
מפתחות מיוחדים לאלפי ראשי תיבות וסופי תיבות בתנ"ך לפי סדר הפרשיות.

ניתן להשיג בירושלים

משפחת פיש רחוב גבעת שאול 30 טל 026537343

משפחת פיש רחוב גבעת משה 12 טל 025373351

בבני ברק

משפחת פיש רחוב קוטלר 21 פינת הרב שך 036188995

טל למשלוחים: 0573109982

בארה"ב הפצה דרך וגשל משה שטרנליכט 7188530525

כמות מצומצמת תימכר במחיר מסובסד של 80 שקל בלבד לסט. כל הקודם זוכה

